

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 10 (1467)

София, октомври 2012 г.

Цена 0.50 лв.

Година на вярата

„Да споделим опита си и предизвикателствата при работата в помощ на възрастните хора в България“

„Защото както тялото, отделено от духа, е мъртво, така и вярата, отделена от дела, е мъртва.“ (Съборно послание на Яков. Глава 2, 14-16, 19-20, 26)

В началото на Годината на вярата, официално обявена за 11 октомври от папа Бенедикт XVI, нека си припомним думите от неговото апостолическо писмо „Врата на вярата“: „Вярата е тази, която ни позволява да разпознаем Христос, а Неговата любов ни насырчава да Му се притечем на

[На стр. 4](#)

Силата на любовта и споделянето - здравите основи за изграждането на мостове между хората

От 31 август до 2 септември повече от 12 хиляди младежи от 150 страни взеха участие в младежкия фестивал Дженфест (Genfest), организиран от Движението на фоколарите, който тази година се проведе в Будапеща. Целта на тази младежка среща бе изграждането на мостове, като гласеше и темата „Let's bridge“, коя-

то бе сценично изобразена по време на фестивала. Чрез песни, хореография и по-специално чрез примери от живота, разказани от младежи от цял свят, младите показаха как вече изграждат мостове - най-първо между човек и Бог, между съмните хора, между народите, между религиите, като много пъти трябва да се върви срещу

течението на света, което много често е противно на Бог.

3000 бяха доброволците и 600 акторите, но също техники и обслужващ персонал. Програмата се превеждаше на 28 езика, между които български. По време на срещата бяха направени преки сателитни

На 5 септември катедралният храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив събра почти всички свещеници, монаси и монахини на Католическата църква в България със своите йерарси - домакина Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев, Никополския епископ Петко Христов и Апостолическият екзарх и председател на Епископската конференция на Католическата църква в България епископ Христо Пройков. Поводът бе подготовката за честването на Годината на вярата. Срещата откри епископ Георги Йовчев. В своите слова монс. Георги говори за това как Новата евангелизация трябва да заеме място в нашето съзнание - не можем да угодим на Господ, ако нямаме вяра, и трябва да поставим нависоко нашите светилини.

[На стр. 6](#)

Чипровци - ухаещото цвете на България

На 7 септември 2012 г. в Чипровци тържествено отпразнувахме 400-годишнината от рождениято на забележителния чипровчанин и родолюбец архиепископ Петър Парчевич, роден през 1612 г. в това китно балканско градче. Когато стъпиш в земята на Чипровци, винаги се потапяш в една славна история - толкова красива, че изглежда като една незабравима приказка, която разказваме и предаваме на тези след нас.

Всичко е започнало доста отдавна, а по-точно в средата на XIV век, когато през 1357

г. в Чипровско се установяват католици, дошли от Босна, водени от Парчия Кнежевич, син на Стефан Дабиша Кнежевич, първи братовчед на босненския крал Стефан Твърдок. Между двамата е имало междуособици и борби за престола и един от синовете на Кнежевич - Парчия, се заселил във Видинското царство на Иван Срацимир, като построил замъка Кнежа на р. Скът, и така положил началото на българския клон на фамилията Кнежевич. По всяка веро-

[На стр. 5](#)

[На стр. 2](#)

„Призвани да накарат да блесне Словото на истината“

(Апостолическо писмо „Врата на вярата“, т. 6)

Послание на папа Бенедикт XVI за Световния ден на мисииите 2012

Съкли братя и сестри,
Честването на Световния ден на мисииите тази година придобива специално значение. 50-ата годишнина на II ватикански събор, откриването на Годината на вярата и Синода на епископите за Новата евангелизация се обединяват да утвърдят волята на Църквата да се ангажира с по-вече дързост и плам в мисията сред народите (missio ad gentes), за да достигне Евангелието до всички краища на земята.

II ватикански събор - с участиято на католическите епископи от всички части на света - беше светъл знак за универсалността на Църквата, приемаща за първи път толкова голям брой синодални отци, пристигащи от Азия, Африка, Латинска Америка и Океания. Тези епископи мисионери и местни епископи, пастири на общности, пръснати сред нехристиянско население, носеха образа на една Църква, която присъства на всички континенти, и бяха като тълкуватели на сложните реалности в така наречения тогава Трети свят. Придобили богат опит от факта, че са пастири на млади Църкви в процес на формира-

не, движени от силното желание да разпространяват Царството Божие, те допринесаха съществено за утвърждането на необходимостта и неотложността за евангелизация на народите (ad gentes) и така поставиха в центъра на еклезиологията мисионерска същност на Църквата.

МИСИОНЕРСКАТА ЕКЛЕЗИОЛОГИЯ

Това виждане не е изчезнало днес... „Хората, които очакват Христос, са все още много на брой“, пише блаженият Йоан-Павел II в своята енциклика Redemptoris missio във връзка с постоянната валидност на мисионерския мандат. И допълва: „Ние не можем да имаме спокоен дух, мислейки за милионите наши братя и сестри, които също са откупени чрез кръвта на Иисус Христос, но които живеят в неведение за Божията любов“ (т. 86). Аз също, обявявайки Годината на вярата, написах по този повод, че Христовата любов „днес, както и тогава, ни праща по пътищата на света, за да възвестим нейното Евангелие на всички народи по зе-

[На стр. 2](#)

течението на света, което много често е противно на Бог.

3000 бяха доброволците и 600 акторите, но също техники и обслужващ персонал. Програмата се превеждаше на 28 езика, между които български. По време на срещата бяха направени преки сателитни

[На стр. 8](#)

„Каритас“ - България, представи експертна оценка за ситуацията на възрастните хора в страната

Като активно занимаваща се с проблемите на хората от третата възраст, „Каритас“ - България, е единствената организация, която получи покана от Министерството на труда и социалната политика да участва със свое експертно мнение относно ситуацията на възрастните хора в България. Поводът е предприето проучване от Европейския съюз, касаещо начина на живот на хората от третата възраст. В него са призовани да участват десет страни членки, сред които е и България.

Изгответните доклади ще бъдат представени на 29 и 30 октомври т. г. в Полша на обща конференция. Събраниите данни ще послужат за създаването на закони, целящи да позволят на хората от третата възраст да водят достоен живот като пълноправни граждани на обществото.

„Каритас“ - България

Празник в Белене

На 8 септември в Белене беше отбелян храмовият празник на енорийската черква „Рождение на Блажена Дева Мария“. В този ден вярващите приветстваха своя нов енорийски свещеник отец Паоло Кортези, мисионер от общество на отците-пасионисти. В 10.30 ч. новият енорист беше приветстван от кмета на града г-н Петър Дулев, от представител на пасторалния съвет на енорията и от епископа на Никополската епархия монс. Петко Христов. Епископът поднесе поздрав и напутствени слова и му предаде ключа на енорийската черква. В 11 ч. започна литургия по повод празника. Освен вярващите от Белене, за да участват в праз-

ничната служба, бяха дошли много гости. Тя беше отслужена от епископ Петко, отец Ремо, отец Паоло, отец Фортунато, отец Валтер, отец Стражил, отец Койчо, отец Иосиф, отец Евгений, отец Енцо, отец Стефан и отец Патрик. Проповед за празника поднесе епископ Петко. Вярващите от енорията отправиха поздрав за благодарност и подарък икона на досегашния енорист отец Ремо. След литургията епископ Петко благослови новия „Кръстен път“, изграден в църковния двор вляво от храма. След благослова деца от енорията поднесоха програма с песни и стихотворения, а ансамбъл „Димум“ - народни танци. Празникът продължи с

общ обяд за всички. Същата вечер от 19.00 ч. в черква „Свети Антон Падуански“ бяха отслужени обожаване на Евхаристията, вечерна молитва и благослов от новия енорийски свещеник отец Паоло.

Празникът на Рождението на Блажена Дева Мария в Белене беше предшестван от духовни прояви през цялата седмица. Тя започна със среща на новия енорийски свещеник с пасторалния съвет в неделя, 2 септември, в енорийския център „Блажен Евгений Босилков“. В срещата участваха още сестрите-йозефинки, мисионерки в Белене, катехисти, доброволци на „Каритас“ - Белене, отговорниците на хоровете и енориashi. От понеделник, 3 септември, до четвъртък, 6 септември, в черквата „Свети Антон Падуански“ всяка сутрин бяха отслужвани утринна молитва и литургия. След литургията свещеникът посвещаваше болните и стари хора в града за изповед и причастие. Всяка вечер в 18.30 ч. броеница и литургия бяха отслужвани в различни квартали на града. Статуята на Дева Мария с Младенца неизменно присъстваше на олтарите. Вярващите, живеещи близо, се включваха с желание в службите, за да отправят свояте молитви към нашата Небесна майка.

В два от дните децата от енорията се събраха за репетиция на песните, които изпълниха по време на празничната литургия на 8 септември.

В петък, 7 септември, в храм „Свети Антон Падуански“ беше отслужена утринна молитва и литургия в 8.30 ч., а до 12 ч. свещениците останаха в черквата за изповед.

Р. ЗЛАТЕВА

Новият енорийски свещеник на Белене е отец Паоло Кортези, пасионист. Роден е на 31 март 1974 г. в Трескоре Балнеарио, близо до Бергамо, Италия. През 1985 г. постъпва в семинарията на пасионистите в гр. Калчинате. Учи в класическия лицей на епархиината семинария в гр. Комо, после и богословие във Верона. Първите си обети дава през 1996 г., а през април 2000 г. е ръкоположен за дякон в катедралния храм във Верона. На 12 май 2001 г. е ръкоположен за свещеник в черквата „Света Мария Горети“ в Милано, където е и викарий до август 2010 г. От октомври 2010 г. пристига в Мисията на пасионистите в Никополска епархия и живее в Белене. От 1 януари 2012 г. е помощник енорийски свещеник на двете енории в Белене.

„Призвани да накарат да блесне Словото на истината“

От стр. 1

мята“ (Вратата на вярата, т. 7). Проповядването, както посочва божият раб Павел VI в своя апостолически призив *Evangelii nuntiandi*, „не е просто доброволен принос на Църквата; то е неин дълг, който й се вменява чрез мандата, доверен й от Исус Христос, за да могат хората да повярват и да бъдат спасени. Да, това послание е необходимо. То е единствено. И не би могло да бъде заменено“ (т. 5). Значи ние се нуждаем да преоткрием апостолския устрем на първите християнски общности, които - макар малобройни и беззащитни - бяха способни чрез посланието и свидетелството да разпространят Еван-

гелието по целия познат тогава свят.

Следователно няма място за учудване, че II ватикански събор и Поучителната власт на Църквата обръщат специално внимание върху мисионерския мандат, който Христос повери на Своите ученици и който трябва да обхваща целия Божи народ: епископи, свещеници, дякони, монаси и монахини, както и миряните. Мисията да известяват Евангелието по цялата земя принадлежи първо на епископите, пряко отговорни за евангелизацията в света като членове на епископската колегия и като пастири на отделните Църкви. Те са „осветени не само

за отделна епархия, но за спасението на целия свят“ (*Redemptoris missio*, т. 63), „посланици на вярата, които водят към Христос нови ученици“ (Декрет за мисионерската дейност на Църквата *Ad gentes*, т. 20) и правят „осезаеми мисионерски дух и плам на Божия народ, така че цялата епархия да стане мисионерска“ (пак там, т. 38).

ПРИОРИТЕТЪТ НА ЕВАНГЕЛИЗАЦИЯТА

Мандатът на един пастир да проповядва Евангелието не се ограничава само до това да отделя внимание на част от Божия народ, който е поверен лично на неговата пастирска

грижа, или да изпрати няколко свещеници или миряни като дар на вярата (*fidei donum*). Той трябва да обема цялата дейност на отделната Църква, всички нейни сектори, нейната същност и действия. II ватикански събор го показва ясно, а последващата Поучителна власт го потвърди категорично. Това изисква непрекъснато да се съобразяват начин на работа, пастирски планове и епархийна организация с това основно измерение на Църквата особено в днешния постоянно променящ се свят. Това се отнася също така и за институтите с посветен живот

На стр. 5

2
ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1467)
октомври 2012 г.

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 952-29-59
E-mail:istina-v@techno-link.com
Pegakmop Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Католически свят

САЩ. Американците не са ориентирани за религиозната принадлежност на президента Барак Обама. По данни на последната анкета 49 процента от американците приемат Обама за християнин, 17 процента го смятат за мюсюлманин, а 31 процента нямат отговор. Според републиканците демократът Обама е „таен последовател на ислама“.

+ + + Президентът Барак Обама се е изказал в полза на брака между хомосексуалисти, което независимо предизвика яростна критика от всички религиозни общности. Кардинал Тимоти Долън - председател на Епископската конференция на Католическата църква в САЩ, нарече изказването на Обама „много жалко, печално, тъжно“; президентските думи подкопават институцията на брака - истинската, главната опора на нашето общество, посочи кардиналът.

+ + + На конгреса на републиканците делегатите единодушно са номинирали Пол Райнън за вице-президент на предстоящите избори през ноември 2012 г. 42-годишният Пол Райнън е католик, баща на четири деца и ревностен последовател на католицизма на Католическата църква.

Полша. Католическата църква в страната приветства решението на полския парламент срещу хомосексуалното партньорство, понеже „защитава достойнството на брака и на семейството“.

+ + + За да избегне провал във Варшава през август тази година, Мадона се съгласи да започне концерта си с триминутно изльчване на откъс от филма „Варшавското въстание от 1 август 1944 г.“, което бе посрещнато с бурни аплодисменти. Тази година се навършват 68 години от въстанието. Срещу концерта на Мадона протестираха над 60 хиляди поляци.

Германия. Съюзът на германските философи е апелирал да се създаде закон за наказание при богохулство, кощунство и обида на религия. Обидата на

религия да се смята „двойно покаруема от обида на хора, тъй като тя наранява по-силно вярващите, отколкото обидата на отделната личност“.

Непал. От 1 юли хималайската държава е приела нова конституция, с която страната се обявява за светска, като индуизът не е вече държавна религия. От 27-милионното население на Непал над 80 процента изповядват индуизъм, а католиците са над 500 хиляди.

Австрия. Изчезналите преди десетина години от виенската катедрала „Свети Стефан“ сакрални одежди, накити, украсления, бижута и религиозни аксесоари неочаквано се появиха за продан по интернет. Настоятелят на катедралата отец Фабер е сезиран виенския съд да присъди всички показани по интернет ценни сакрални предмети за собственост на виенската католическа епархия.

Тайван. На 88-годишна възраст е починал тайванският кардинал Пол Шан Ку. След смъртта му кардиналската колегия наброява 207 кардинали, от които 119 са под 80-годишна възраст и имат право на конклав.

Италия. На 85 години е починал италианският кардинал Карло Мария Мартини. На погребението му са присъствали над 200 хиляди души, президентът на Италия, целият Министерски съвет. Кардинал Мартини е погребан в Миланска катедрала. След смъртта му кардиналската колегия наброява 206 кардинали, от които 119 са под 80-годишна възраст.

+ + + Започната е реставрация на римския Колизей. Кметът на Рим Джованни Алемано съобщи, че реставрационните работи са възложени на миланския архитект Диего Дела Вале - собственик на строителна фирма. Разходите по цялостната реставрация се оценяват на 25 млн. евро, които предприемачът ще вложи срещу изключителните права да използва амфитеатъра в продължение на 15 години. Съгласно договора, реставрацията ще завърши напълно за шест години. Най-го-

лемият древен амфитеатър - Колизеумът, е бил реставриран преди 73 години - през 1939 г. Той е един от най-посещаваните паметници в Италия - над пет милиона посетители годишно. Реставрацията ще се извърши в четири етапа и няма да попречи на потока от милиони посетители.

Унгария. От 31 август до 2 септември в Будапеща се провежда международен младежки фестивал на Движението на фоколарите. Присъствали са над 12 хиляди участници от цял свят под мотото „Да построим мостове“. Днес движението има повече от 100 хиляди членове в 182 страни и над 5 милиона последователи.

Русия. Патриархът на Москва и на цяла Русия Кирил I е заявил пред италианския премиер Марио Монти, че отношенията между Католическата църква и Руската православна църква се подобряват, но има не малко спорни въпроси, по които се води „искрен диалог“. Патриархът е заявил това при посещението на италианския премиер в Москва.

Швейцария. Жителите на южната швейцарска епархия Фиеш са получили разрешение от папа Бенедикт XVI да се молят с шествие за лед и сняг. Големият глетчер е на път напълно да се разтопи и да заплаши водоснабдяването в целия район. Местните жители са обезпокоени, че поради постоянно затопляне на климата ще последват наводнения и суша.

Мексико. Епископската конференция на Католическата църква в страната е поздравила новоизбрания президент - 46-годишния Енрике Пена Nieto. В посланието епископите заявяват: „Ще Ви подкрепим активно в борбата срещу бедността, корупцията и социалната несправедливост.“ От 120-милционното население на Мексико над 105 милиона са католици. Мексико е на второ място в света по брой на католици - след Бразилия, с над 150 милиона вярващи.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI

обяви мотото на Световния ден на мира - „Блажени миротворците“, и апелира към всички хора да проявяват отговорност за създаване на един мирен свят. В своето послание по случай 46-ия световен ден на мира - 1 януари 2013 г., той настоятелно призовава за преодоляване на икономическата и финансовата криза, както и кризата в политическите институции.

+ + + Папата е учредил самостоятелна епархия на маронитите във Франция с епископ Насер Гемал (61) със седалище в Париж. В целия свят маронитите католици наброяват над 3.5 милиона, от тях над 1.5 милиона живеят в Ливан.

+ + + Светият отец е назначил италиански кардинал Пиер Луиджи Челата за вицекамерлинг. Ролята на вицекамерлинга е да подпомага камерлинга при смъртта на папата. Сегашният камерлинг е кардинал секретарят Тарчизио Бертоне.

+ + + Папа Бенедикт XVI е наставил испанския кардинал Санtos Абрел Кастро да го представлява в Албания по случай 950-годишния юбилей от учредяването на католическата епархия в страната. От 4-милционното население на Албания над 600 хиляди са католици.

+ + + Назначен е нов главен редактор на ватиканския официоз „Осерваторе романо“ - 54-годишния свещеник Пиеро ди Доменикантоно, владеещ седем чужди езици. Основаният през 1861 г. ватикански официоз излиза всекидневно на италиански и всяка седмица на френски, английски, испански, португалски и немски език, а на полски излиза веднъж месечно.

+ + + Папа Бенедикт XVI прие с голямо въодушевление 2600 министранти от Франция. Всички момчета и момичета са донесли по едно цвете и поотделно са ги поднесли на папата. Той емоционално заяви на перфектен френски език: „Аз съм франкофон, обичам много Франция и великия френски народ!“ Всички деца го аплодирали възторжено с викове: „Ние те обичаме много!“ Папата им пожелал: „Все така въодушевено да разпространявате радостта на вярата. Бъдете щастливи! Бог да ви благослови!“

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

та за светец на блажения Йоан-Павел II.

+ + + Папа Бенедикт XVI е назначил полския свещеник Тадеуш Войда за заместник-секретар на Конгрегацията за мисии.

+ + + Папата е изпратил съболезнователно послание до ганайския народ и семейството на внезапно починалия 68-годишен президент на Гана Джон Mills.

+ + + Светият отец е назначил италиански кардинал Пиер Луиджи Челата за вицекамерлинг. Ролята на вицекамерлинга е да подпомага камерлинга при смъртта на папата. Сегашният камерлинг е кардинал секретарят Тарчизио Бертоне.

+ + + Папа Бенедикт XVI е наставил испанския кардинал Santos Абрел Кастро да го представлява в Албания по случай 950-годишния юбилей от учредяването на католическата епархия в страната. От 4-милционното население на Албания над 600 хиляди са католици.

+ + + Назначен е нов главен редактор на ватиканския официоз „Осерваторе романо“ - 54-годишния свещеник Пиеро ди Доменикантоно, владеещ седем чужди езици. Основаният през 1861 г. ватикански официоз излиза всекидневно на италиански и всяка седмица на френски, английски, испански, португалски и немски език, а на полски излиза веднъж месечно.

+ + + Папа Бенедикт XVI прие с голямо въодушевление 2600 министранти от Франция. Всички момчета и момичета са донесли по едно цвете и поотделно са ги поднесли на папата. Той емоционално заяви на перфектен френски език: „Аз съм франкофон, обичам много Франция и великия френски народ!“ Всички деца го аплодирали възторжено с викове: „Ние те обичаме много!“ Папата им пожелал: „Все така въодушевено да разпространявате радостта на вярата. Бъдете щастливи! Бог да ви благослови!“

Втори ватикански събор

Хронология

- 9 октомври 1958 г.** - умира папа Пий XII
28 октомври 1958 г. - за папа е избран Йоан XXIII
25 януари 1959 г. - папа Йоан XXIII обявява свикването на събора
17 май 1959 г. - папата учредява подготвителна комисия под ръководството на кардинал Доменико Тардини
5 юни 1960 г. - организира подготвителни комисии с апостолическото писмо *Superno Dei nutu*
25 декември 1961 г. - подписва апостолическата конституция *Humanae salutis*, с която обявява официално II ватикански събор
1 юли 1962 г. - с енциклика *Paenitentiam Agere* призовава духовенство и миряни да „се подгответ за великия събор с молитва, добри дела и покаяние“

ОТКРИВАНЕ НА СЪБОРА - 11 ОКТОМВРИ 1962 Г.

- Първа сесия:** 11 октомври 1962 г. - 8 декември 1962 г.
11 април 1963 г. - публикувана е енциклика *Racem in terris*
3 юни 1963 г. - умира папа Йоан XXIII
21 юни 1963 г. - за папа е избран Павел VI
Втора сесия: 29 септември 1963 г. - 4 декември 1963 г.
4-6 януари 1964 г. - папа Павел VI се среща с цариградския патриарх Атенагорас
Трета сесия: 14 септември 1964 г. - 21 ноември 1964 г.
Четвърта сесия: 14 септември 1965 г. - 8 декември 1965 г.
14 септември 1965 г. - папа Павел VI изгражда Синода на епископите с апостолическото писмо *Apostolica sollicitudo*
4 октомври 1965 г. - Светият отец говори пред ООН и служи литургия на Yankee Stadium
28 октомври и 24 ноември 1965 г. - публични сесии
4 декември 1965 г. - папата председателства служба с наблюдатели гости в базиликата „Свети Павел извън стениите“
7 декември 1965 г. - на церемония в базиликата „Свети Петър“ е премахната схизмата от 1054 г.
Тържествено закриване на II ватикански събор от папа Павел VI - 8 декември 1965 г.

Нов документален филм за 50-годишнината от II ватикански събор

„Да сеолови богатството на II ватикански събор дори от онзи, който не е присъствал или го познава твърде малко“ - това е целта на документалния филм на Папския съвет за социални комуникации, реализиран в сътрудничество с компанията „Микромегас“ по повод 50-ата годишнина от откриването на събора и началото на Годината на вярата.

„Ватиканската филмотека притежава повече от 200 часа оригинални видеоматериали, предшестващи откриването на събора - поясни монс. Клаудио Мария Чели, председател на папското ведомство.

- Благодарение на една много интензивна работа направихме силна и внушителна селекция и подготвихме 12-часов неизлъчван досега филмов материал.“

На 11 октомври, деня на 50-ата годишнина от откриване-

то на събора, Първи канал на държавната италианска телевизия ще излъчи двучасов синтез от филма, съдържащ богат материал от ватиканската филмотека и от папски тайни архиви.

„По време на създаването на филма - разказва монс. Чели - съществуваше опасността да се направи филм, честващ събитието, селекционирайки само най-важните моменти от материала на филмотеката. Но ние по-

желахме да обогатим филма с 14 интервюта на кардинали, патриарси и архиепископи от различни части на света.“

„Намерението - посочва монс. Чели - бе да се покаже как бе видян II ватикански събор в Африка, Латинска Америка и Източните църкви. Самите кардинали показаха ключа за прочита на най-важните документи от събора, отваряйки по този начин един много богат културно-църковен прозорец.“

Във филма, посочва още председателят на ватиканското ведомство, е поместено и изказването на тогавашния

архиепископ монс. Карол Войтила. „Вълнуващо е да се чуе неговият глас, говорейки на латински по време на една от съборните сесии“, отбележва монс. Чели. Някои от кадрите показват и съборните отци при подписване на оригиналните документи.

Освен версията, направена за италианската телевизия, документалният филм ще бъде предложен - според желанията на епископските конференции и местни Църкви - с по-общирни или по-кратки филмови откъси, а също и в DVD формат.

„Филмът ще бъде представен и на съборните отци на предстоящия Синод на епископите, посветен на Новата евангелизация“, увери монс. Чели. Документалният филм започва с историческо-богословско въведение на журналиста Ваня де Лука, а богословът Марко Верготини коментира съдържанието на различните сесии. Сред интервютата е поместено и то-ва на личния секретар на папа Йоан XXIII монс. Лорис Каповилла.

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1467)
октомври 2012 г.

Свети Йоан Рилски

Свети Йоан Рилски, пустиножителят и чудотворецът, безспорно е най-големият български светец. Фактът, че поне десетима са заселите с грижата да завещаят на бъдните поколения данни за живота на родоначалника на монашеството по нашите земи, потвърждава това убеждение. Със сигурност обаче трябва да приемем, че най-бистрият извор, от който следва да черпим биографични данни за монаха Йоан Рилски, признат от народа за светец, остава собственоръчно написаното от него през 941 г. завещание. То би могло да бъде написано и от свети Бенедикт Нурсийски (480-547 г.), тъй като Бенедиктинското правило и Завещанието на свети Йоан Рилски са две капки от един и същи извор - Свещеното писание и Христовото благовестие. В този смисъл е и твърдението на блажения папа Йоан-Павел II, че „Източното монашество заедно със западното представлява един голям дар за цялата Църква“.

От биографите на свети Йоан Рилски ще спомена Теофилакт, през XI в. архиепископ Охридски, и свети Евтимий от края на XIV в., патриарх Търновски. В своето съчинение Теофилакт Охридски обслужва византийската кауза, убеждавайки читателя в съществуването на братство във вярата между поробителя и поробения - илюзия, която българинът в продължение на векове ще отхвърля. Патриарх Евтимий представя житието на свети Йоан Рилски с подобаващо уважение, което духовникът дължи на

свой сънародник и светец. По този начин той успява да съхрани будно националното съзнание у нашия народ, застрашено от фанариотското и османското робство. От своя страна Владислав Граматик и Димитър Кантакузин през XV в. описват странстването на мощите на пустиножителя из Европа. Тези двама автори отбелязват многобройни чудеса, извършени чрез ходатайството на свети Йоан Рилски.

Ще се спра на чудото в Естергом, Унгария. През 1183 г., след завладяването на град Средец от унгарския крал Бела III, мощите на светаца са отнесени от завоевателите в Естергом. От вси страни в града прииждат поклонници, за да изпросят чрез ходатайството на известния свят пустиножител душевно и телесно изцеление. Архиепископът на града обаче забранява тези прояви на благочестивия на-

род. „Не откривам в нито една книга неговото име“, аргументира той своето отношение към мощите на чудотвореца,

признат от народа за светец, като отказва да се поклони пред тях... изведнък онемява. Осъзнал непочтителното си поведение, той тичешком отива при мощите и им се покланя пред погледа на многобройните поклонници. И... о, чудо! Езикът му се развързва. Чудото е известено в Рим и папа Климент III (1187-1191) пропъзглазява монаха Йоан Рилски, пустиножител и чудотворец от България, за светец на Католическата църква. Авторите на житиетата на свети Йоан Рилски пропускат да отбележат този факт.

Този факт обаче наследчи покойния апостолически езарх, заслужили архиепископ Методий Стратиев и авторите на тези редове през 1998 г. да отправят писмена молба до папа Йоан-Павел II (1978-2005) свети Йоан Рилски, канонизиран от Католическата църква, да бъде включен в календара и на Католическата църква от западен обред в България, тъй като този светец е почитан от векове от нашите православни братя и от католиците от източен обред на 19 октомври.

В отговора си Светият престол уведоми авторите на молбата, че това би могло да бъде сторено при евентуално посещение на Светия отец в България. И наистина, на 25 май 2002 г. не писмено, а с изключително красноречив жест на дълбоко преклонение папа Йоан-Павел II потвърди канонизацията на чудотвореца. „Пожелах да дойда на поклонение в Рилския манастир, скъп братя и сестри, по време на това свое посещение в България, за да изразя почита си към мощите на свети Йоан Рилски, като по този начин засвидетелствам признателността и общичта си към вас“, каза в обръщението си светейшият папа и добави: „Римският епископ е тук днес, за да види какъв, че Римската църква и нейните монаси са ви благодарни за вашето съществуване и вашето християнско свидетелство.“

И тъй, вече от няколко години името на свети Йоан Рилски фигурира в календара на Католическата църква от западен обред в България и вярващите с достойнство и гордост го почитат на 18 август, в деня, в който през 946 г. най-големият светец на България се присъедини към праведниците във вечните небесни селения.

Иван ТЕОФИЛОВ

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Вече можете да получавате „Истина-Veritas“ и у дома - стига да се абонирате за него в най-близката пощенска станция.
Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.
А цената на годишния абонамент - само 6,00 лв.

„Да споделим опита си и предизвикателствата при...

От стр. 1

помощ в лицето на нашите близки по пътя на нашия живот: път, който познава радостта и страданието.“

Времето, в което живеем, налага необходимостта да обръщаме все по-голямо внимание на възрастните хора между нас. Икономическата криза, ниският прираст на населението, желанието на младите да търсят реализация в чужбина водят до постоянна тенденция на застаряване на населението. Все повече са енориите, в които има само възрастни хора, и всички ние в една или друга степен полагаме грижи за нашите по-възрастни братя и сестри, както и за хората в нужда.

Изразявайки загрижеността си към възрастните и болни хора в страната, както и към тези, които всекидневно им помагат, епископите на Католическата църква в България ини-

цираха среща за споделяне на идеи и опит.

Една седмица след официалното откриване на Годината на вярата, на 25 октомври 2012 г. свещеници от католическите енории в страната и представители на монашески общности, мирски движения и църковни организации ще се срещнат, за да споделят опита си при работа с възрастни и болни хора - какви са нуждите на хората, какви трудности срещаме и как можем взаимно да си помогнем. Домакин на срещата ще бъде католическата енория „Дева Мария от Фатима“ в Плевен.

За допълнителна информация можете да се обърнете към „Каритас“ на електронен адрес: caritas.bulgaria@caritas-bg.org или на телефон 02/9441858.

Епископска конференция на Католическата църква в България

На училище с „Каритас“

Кампания за набавяне на всичко необходимо за учебната година за деца, живеещи в бедност, започна „Каритас“ - Русе

„Който има две дрехи, нека даде ономува, който няма; и който има храна, нека прави същото“ (Лк. 3, 11).

кал, тетрадка, моливник...).

Кампанията се провежда с името „На училище с „Каритас“ - от 17 септември до 17 октомври.

Първата нейна проява бе на 17 септември на централния площад в Русе от 17 ч. до 19 ч. На първия учебен ден за 2012-2013 г. доброволци на организацията заедно с малките клиенти на Центъра за обществена подкрепа в близост до Съдебната палата призоваваха русенци активно да се включат в трите инициативи: „Кафе за помощ“, „Милион и едно желание“ и „Благотворително тово“ с награди.

Минувачите имаха възможност да се спрат и докато се наслаждават на чаша топло кафе или чай, да се запознят по-подробно с благотворителната кампания и самата организация.

Също така можеха да си закупят рисунки и картички, лично направени от децата, като присъстваха и някои от малките автори.

Всички деца, на които организацията помага, си бяха написали по едно желание, свързано с училище - като учебническо пособие или дреха, обувки или предмет за лична хигиена, играчки... Тези листчета бяха сложени в кутия, от която всеки желаещ можеше да си изтегли листче и да събъде една детска мечта.

В духа на играта и забавата се предложи и участие в благотворително тово с награди, организирано от Центъра за обществена подкрепа към „Каритас“ - Русе. При закупуване на талончета хората правеха своите предположения относно броя на събраните конкретни предмети - гумички, химикалки, моливи, тетрадки, маратонки, якета и т.н. В края на кампанията „На училище с „Каритас“ ще се определи победителят - този, чието предложение е най-близко до постигнатия резултат, и той ще получи съответна награда.

Центрът за обществена подкрепа на „Каритас“ - Русе, бе открит през есента на 2011 г. с мисия да подкрепя духовно и материално развитието на деца и младежи. През 2012 г. центърът подкрепя 51 деца, живеещи в бедност, а действието му е подпомагано от 29 млади доброволци между 14 и 20 години.

„Каритас“ - Русе

ИСТИНА

VERITAS

Брой 10 (1467)

октомври 2012 г.

4

Чипровци - ухаещото цвете на България

От стр. 1

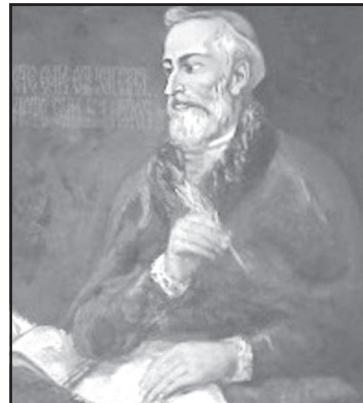
ятност заселването на Парчия и неговото обкръжение от духовници, рудари и занаятчи е станало през 1357-1358 г. не без знанието на Иван Срацимир, който от 1355 г. е владетел на Видинското царство и съцар на Иван Александър.

В царството на Иван Срацимир имало едно богато находище на злато, сребро и желязо - в Чипровско, дотогава във владение на болярската фамилия Соимировичи, която обитавала селището Буковец, близо до днешно Чипровци. След няколко години тези рудници били предоставени на клоновете на вече изцяло побългарената фамилия - Парчевици, Пеячевици, Кнежевици и Томагъновици, който скоро след установяването си в България се събрали в Чипровско, в селището Буковец. Босненските преселници, предимно рудари и славяни по произход и език, бързо се смесили с местното българско рударско население, предавайки католическата вяра. След 10 години, през 1367-а, осем монаси францисканци от Олово, Босна, дошли в Чипровец, носейки със себе си чудотворната икона на Дева Мария, която поставили за почитане в малкия параклис в Буковец. Тази икона на три пъти сама напускала параклиса в Буковец и се установявала в пънината на пусто място, сред трънниците (на възвишието днес в центъра, до музея на Чипровци), и това било знак, че там трябва да се издигне красива черква, бъдеща катедрала на Дева Мария, която ще бъде и седалище на софийските епископи. През 1371 г. тази черква била завършена и осветена, иконата - пренесена с голямо тържество, и около храма започва и преселването на католическото население, което освен в Чипровец живеело още в Копиловец, Железна и Клисурата. Чипровец се замогва, става отворена монетарница за цялото Видинско царство на Иван Срацимир и самият цар изпратил като свой посланик в Унгария единия от синовете на Парчия - Андрей Парчевич, а другият му син - Никола Парчевич, взел участие в битката при Черномен срещу османските турци (1371 г.).

През робството Чипровци имал доста привилегии - станал главен град на воеводство, принадлежащо на султанката-майка, а жителите били изцяло свободни от данъчни задължения. Макар че по времето на Петър Парчевич рударството е в упадък, Чипровец още има слава на богато градче с уникално училище, където децата изучават латински, реторика, философия, богословие, докато в останала част на България господства мракът на тиранията и малките килийни училища. Петър Парчевич израства като личност, подпомаган от тогавашния архиепископ Петър Богдан Бакшев. През 1654 г. Парчевич е предложен за Марцианополски архиепископ в Молдавия. Въпреки отдалечеността си от България той използва всичките си сили, за да запознае Великите сили с

тежката участ на своя български народ и да заинтересува много от тях с освобождението на България. Посещава княза на Влахия, краля на Полша, императора на Австрия, дуковете на Венеция и навсякъде моли за помощ и съдействие. На 23 юли 1674 г. архиепископ Петър Парчевич завършва земния си живот в бедност и самота в римската черква „Сант Андреа делле фрате“ до площад „Испания“, където е погребан „по милост“, и чийто гроб бе открит през 1924 г. от Божия раб отец Фортунат Бакалски, капуцин и мъченик за вярата. Парчевич умира само 14 години преди Чипровското въстание, сложило край на католичеството в тази част на страната ни. Днес в Чипровци на мястото, където се е издигала прекрасната катедрала „Санкта Мария“, черква - майка на всички католически черкви от римски обред у нас, остават руините, които са живите камъни, разказващи на нас тази толкова славна и красива история като една незабравима приказка.

Именно там на 7 септември отслужихме литургия в чест на Дева Мария, председателствана от архиепископ Януариуш Болонек, папски нунций у нас и в Македония, в съслужение с монс. Петко Христов, Никополски епископ, монс. Христо Пройков, Апостолически екзарх, и свещениците Койчо Димов, Евгений Ружански, Ярослав Барткиевич, Валтер Гора и Стоян Калапиш от Бело блато, сръбски Банат. Гос-

ти на литургията бяха няколко православни духовници, водени от епископ Сионий, а в края на службата поздравихме и президента на Република България г-н Росен Плевнелиев. И макар че са изминали повече от три века от славното време на Чипровци, и днес това малко градче впечатлява с пазената си славна история - католическата катедрала отпреди шест века, до нея православната черква, също много стара, а на мястото, където е било известното училище, днес се намира историческият музей, приютил спомени и животи, събития и герои от незабравимото минало.

Чипровци е наричано често пъти „Цветето на България“ - едно цвете, което не е увехнало; то продължава и днес да ни носи прекрасния аромат на славното време и да ни напомня как да обичаме и пазим вяра и народ, минало и настояще с надежда към идното, което принадлежи на Бог.

Отец Койчо ДИМОВ

Радвайте се, че Вашите имена са написани на небето

Под това мото премина тазгодишният християнски младежки фестивал в Белозем, който имаше малко повече участници от миналата година за срещата ни с Бог.

Програмата беше разнообразна. На XIII фестивал имаше срещи по групи, литургии, уркшопове (ателиета), проповеди, спорт, концерти и във всяко от тези занимания се усещаше, че Бог е мир. Имаше участници от различни градове в България, както и от Полша и Италия, но всички бяха обединени от желанието за по-силна връзка с Господ. Всяка сутрин присъствахме на проповеди върху различни теми от Библията, които провокираха размисъл и даване на лични отговори на Исус. Следваха срещи по групи, литургия и обяд, а след това - занимания по интереси в различни уркшопове, изпълнени с много веселие. След концерта вечер настъпваше време за молитва в тишина.

Бързо минаха дните на фестивала в Белозем, много нови приятели трябваше да си кажат довиждане, но мисля, че всички останаха доволни, защото чрез Бог намериха това, което търсеха в своя живот, и си отговориха на задавани въпроси. Надявам се след фестиваля всеки да отнесе в сърцето си освен хубавите спомени и една по-укрепната връзка с Бог.

Лаура ДОЛАПЧИЕВА

„Призвани да накарат да блесне Словото на истината“

От стр. 2

и обществата с апостолски живот, както и за църковните движения - всички елементи от огромната мозайка на Църквата трябва да се чувстват силно призовани чрез получение от Господ мандат да проповядват Евангелието, та да бъде Христос известяван навсякъде. Ние, пастирите, монасите и монахините, както и всички вярващи в Христос трябва да следваме стъпките на свети апостол Павел, който, като „пленник на Христос, заради вас езичници“ (Еф 3, 1) работи, страда и се бори, за да разпространява Евангелието сред езичниците (Кол. 1, 24-29), без да пести сили, време и средства, за да предаде посланието на Христос.

И днес мисията сред народа (ad gentes) трябва да бъде постоянен хоризонт и цел на всяка църковна дейност, тъй като самата идентичност на Църквата, установена чрез вярата в Тайната на Бог, която се разкрива в Христос, е да

ни донесе спасение и чрез мисията да свидетелства за Него и да Го известява чак до Второ пришествие. Като свети Павел и ние трябва да бъдем внимателни към тези, които все още са далеч и не познават Христос и още не са опитали от бащинството на Бог, осъзнавайки добре, че „днес сътрудничеството се разширява, приемайки нови форми, които включват не само икономическа помощ, но също така и пряко участие в евангелизацията“ (Redemptoris missio, т. 82). Годината на вярата както и Синодът на епископите за Новата евангелизация ще бъдат благоприятна възможност за възраждане на мисионерското сътрудничество най-вече под тази втора форма на сътрудничество.

ИСТИНА VERITAS

Брой 10 (1467)
октомври 2012 г.

5

но да даде отговор на най-съкровените беспокойства на всеки човек. Ето защо Църквата трябва да осъзнава факта, че „необятните хоризонти на църковната мисия, сложността на настоящата ситуация изискват днес нови методи, за да се разпространява по ефикасен начин Словото Божие“ (папа Бенедикт XVI, След синодален апостолически призив Verbum Domini, т. 97). Това изисква преди всичко нов допир на вярата на личността и на общността до Евангелието на Иисус Христос „във времена на дълбоки промени, каквито преживявя човечеството“ (Вратата на вярата, 8).

Едно от препятствията пред евангелизацията е всъщност кризата на вярата не само в Западния свят, но в голяма част от хората, които обаче са жадни и гладни за Бог и трябва да бъдат поканени и поведени към Хляба на живота и Живата вода - както самарянката, която отиде при кладенца на Яков и разговаря с Христос. Така, както ни я разказва евангелист Йоан, историята на тази жена е от изключително значение (вж. Ин. 4, 1-30). Тя

На стр. 11

Радостен ден

Храмовият празник на катедралния храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив бе честван на 25 август. Тържествената литургия започна в 18.00 ч. Тя бе предстоятелствана от Негово високопреосвещенство монс. Георги Йовчев. Със Софийско-Пловдивския епископ съслужиха генералният викарий на епархията отец Стефан Манолов и отец Любомир Венков. Литургичната радост на празника бе споделена още и от отец Борис Стойков, отец Ярослав Бабик, отец Кшищоф Ожадович, отец Христо Табаков, отец Милко Топалски, отец Иван Топалски и отец Збигнев Тенча. Отец Збигнев

бе и проповедник по време на светата литургия.

В своето размишление той разгледа живота и дейността на Лудвиг IX, крал на Франция и покровител на катедралната черква и епархията. Посочено бе, че свети Лудвиг е бил човек с изключителни качества и способности, с които е изпъкал сред съвременниците си. Изтькнато бе още, че светостта си кралят на Франция дължал на набожността на своята майка. Той бил верен на завета ѝ, който гласял: „Бих предпочела да те видя мъртъв, отколкото да извършиш един смъртен грех.“ Той поставил на първо място в жи-

вота си Бог и старателно изпълнявал своите задължения. Проповедникът каза още, че Лудвиг IX бил голям ценител на справедливостта, посочи големите му познания в правото и установяването на редица закони. Припомнени бяха и организираните кръстносни походи. За нас, каза отец Збигнев в заключение, той е светъл пример как да бъдем солта на земята и светлина на света.

За тържествеността на празника допринесоха и христите при катедралния храм, които изпълниха „Messe des anges“, също и „Тебе, хвалим, Боже наш“, „Приими ти, Господи“, „Panis angelicus“, „Christus vincit“.

Жана СТОЕВА

Година на вярата

От стр. 1

конференции и все още живи епископи, които са участвали в работата на Втория икуменичен ватикански събор. Това голямо събитие в живота на вселенската Църква има за цел да припомни 50-годишнината от откриването на сесията на събора от блязгения папа Йоан XXIII на 11 октомври 1962 г. Откриването на Годината на вярата ще съвпадне с 20-годишнината от публикуването на Катехизиса на Католическата църква от блязгения папа Йоан-Павел II на 11 октомври 1992 г., т. е. на 30-ата годишнина от Втория ватикански събор (Апостолическа конституция Fidei depositum).

Трябва също да се отбележи, че от 7 до 28 октомври многобройни патриарси, кардинали, архиепископи и епископи ще участват в XIII редовна генерална асамблея на Синода на епископите, която ще разглежда Новата евангелизация при предаване на християнската вяра.

На този синод Католическата църква в България ще бъде представена от епископ Георги Иванов Йовчев, епископ на София и Пловдив. Ако той е възпрепятстван, ще бъде заменен от епископ Христо Николов Пройков, Апостолически екзарх и председател на Междуритуалната епископска конференция на Католическата църква в България.“

„От моя страна не мога да посоча конкретна програма за Годината на вярата, която предстои да се открие, тъй като съмите епископи свободно могат да установят съдържанието и начините на осъществяването от свещениците и ръководителите на религиозни общности, от групи и движения с апостолска дейност.“

Бих искал да благодаря на Междуобредната епископска конференция и на нейните сътрудници за всичко, вече публикувано или което ще бъде публикувано за въдеще, по отношение на честването на Годината на вярата и на Новата евангелизация от в. „Истина-Veritas“, който достига до всички енорийски, религиозни и други общини. Подобни дела помагат със сигурност за съживяване на вярата и за усилване на пастирската дейност. Сред миряните има и винаги ще има мъже и жени в търсене на себе си и смисъла на живота. Търсено на истината за Бог Един и Троичен, за Иисус Христос и за

Църквата трябва да се прави с искрено сърце, със страсть, без компромиси. Подходящо е да се покани читателят да живее Църквата, да живее общество, за да живее единството в любов. В това усилие - индивидуално и колективно - в. „Истина-Veritas“ и епархийните и енорийските бюлетини, дневници на религиозните общини и на апостолските движения могат да бъдат от голяма полза, за да се задълбочи и живее по-усилно придръжането към истината, която да отговаря на нуждите на всяко сърце.

Размишлявайки върху темата на XIII редовна генерална асамблея на Синода на епископите, която е Новата евангелизация за предаването на християнската вяра, може би ще бъде полезно да се върнем към прочит на някои документи от поучителната власт на Църквата, като например апостолическото наследие на папа Павел VI Evangelii nuntiandi, енциклика Redemptoris missio и апостолическото писмо Novo millennio ineunte на блязгения Йоан-Павел II. Освен това е допустимо да се изчака синодалното събрание да влезе нова енергия към католическите общини и даде конкретни отговори на въпросите за евангелизацията в днешния свят.

Позволете ми да направя едно предложение на свещениците, участващи във възвестяването на Божието слово: проповедта да се съсредоточи върху Иисус Христос - „Евангелието на Бог, Който е първият и най-големият евангелизатор“ (Evangelii nuntiandi, 7). За служителите на Евангелието, както и за цялата Църква, евангелизацията не е един избор, а задължение; вярващите в Христос съществуват, за да евангелизират. Новата евангелизация трябва да бъде „нова в нейната работа, методи, в нейния начин на изразяване“ (Блязгени Йоан-Павел II, реч в Порт-о-Пренс, Хаити, 9 март, 1983 г.). В енциклика Redemptoris Missio се заключава, наред с другите неща, че Новата евангелизация е насочена особено към тези, които са били кръстени, но недостатъчно евангелизираны, и тези, които са се отдалечили от Църквата и от практиката на духовния живот. Папа Бенедикт XVI потвърди върховенството на вярата в смисъл, че „съществените елементи, които със-

Папската визита

Равносметката от папската визита е „много позитивна“, а папата е много „благодарен“, „впечатлен“ и „щастлив“ от сърдечното посрещане. Това заяви директорът на Ватикански пресцентър отец Федерико Ломбарди в края на тридневното апостолическо посещение на папа Бенедикт XVI в Ливан. Освен това посещението протече в мирна атмосфера, допълни ватиканският говорител и директор на Радио Ватикан, което е в контраст със събитията в района през последните дни.

„Смятам папската визита за успешна от духовна и човешка гледна точка, както и от всички други гледни точки, касаещи посещението. Очакванията Светият отец да подкрепи единението и вътрешния мир в Ливан в съжителството

между неговите компоненти, бяха постигнати. Специалното посрещане на папа Бенедикт XVI демонстрира желанието на всички да получат неговото послание за мир, уважение и надежда. Също и посланието към различните компоненти на Католическата църква в Близкия изток достигна, и то ясно, до общностите с различни обреди. Папата посети четириматата източни патриарси в Бейрут, говорейки за общение и общо участие в църковния живот, а в сирокатолическата патриаршия се срещна с християни от другите деноминации. От гледна точка на междурелигиозния диалог, по-специално с мюсюлманите, смятам това посещение за много плодотворно

На стр. 7

Апостолическо обръщение „Ecclesia in Medio Oriente“

Кратък обзор

В мелкитската базилика „Свети Павел“ в Бейрут папа Бенедикт XVI подписа постсинодалното Апостолическо обръщение „Ecclesia in Medio Oriente“ („Църквата в Близкия изток“). Този документ е исторически и затова предлагаме кратко изложение на неговото съдържание.

Документът се състои от три части

В първата част папата подчертава, че християните от Близкия изток имат „достоен и истински“ принос за изграждане на Христовото тяло. Светият отец описва драматичния контекст, в който живеят те, и отбелязва, че настъпването на мира тук зависи изключително много от установяването на справедливост, както и от отказа от всякакви форми на дискриминация, а не на последно място и от способността враждуващите страни да поднесат една на друга извинение. Папата се спира и на въпросите, отнасящи се до икуменизма, междурелигиозния диалог, ролята на светските институции, опасността от превърщането на религията в инструмент за разделение и проблемите на мигрантите.

Във втората част се отделя специално внимание на хората, от които се състои Католическата църква, и се посочва тяхната роля - на патриарси, епископите, свещениците и семинаристите, богословите, миряните, семействата, младежите и децата.

В последната, трета част на документа, Светият отец се съсредоточава върху пастирските съвети. Той обръща особено внимание на необходимостта от дълбоко изучаване на Библията, за да се преодолеят стереотипите и погрешните идеи, които често предизвикват недоразумения. Римският епископ призовава вярващите да участват активно в литургичния и сакраменталния живот на Църквата, много да се молят и да правят поклонничества. Папата отделя специално внимание на необходимостта от благотворителна дейност, която трябва да бъде тясно свързана с евангелизацията, както и катехизацията и възпитаването на новите поколения в християнската вяра.

Папа Бенедикт XVI отправя призив и към политиците и религиозните лидери не само да намаляват мъките на жителите на Близкия изток, но и да се борят с причините, които ги причиняват, като правят всичко възможно за постигането на мир.

По www.catholic-news.bg

6
ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1467)
октомври 2012 г.

IV

В Ливан е успешна от всички гледни точки

От стр. 6

както със срещата с четириимата лидери на мюсюлмански общности - сунити, шиити, друзи и алауити, така и с многократните му призови за мир между християни и мюсюлмани - каза го в словото си към младежите, пред политици и държавници, на всички. Това бе като лайтмотив на папската визита. Освен това мюсюлманските лидери демонстрираха голямо внимание към Апостолическото наследство „Църквата в Близкия изток“ като документ за християните, но който може да бъде в интерес и на тях. Мисля, че те си дадоха сметка за мирното същителство не само във външна форма, а с нарастващо познание и оценяване на онова, което представляват християните.“

Отец Ломбарди коментира и темата на папската визита „Мирът да бъде с вас“ и многобройните му апели, сред които за първи път и този към арабските страни, който отправи на заключителната литургия в Бейрут.

„Очевидно мирът бе главната тема на тази визита. Самият папа заяви, че идва като „поклонник на мира“ не само за Ливан, а за целия Близък изток. Остава да видим дали ехото от неговото послание ще премине границите на Ливан и ще бъде чуто в целия регион, имайки предвид напрежението през последните дни. Това е нашата голяма надежда и смятам за много важен факт, че Светият отец имаше смелостта да дойде и лично да отправи това послание в момент на особено безпокойство в региона. Той се обърна към международната общност, която трябва да е обвързана и има отговорности, въпреки нейните проблеми и разделения. Но папата отправи за първи път братски апел към арабските страни, тъй като те самите се смятат за такива. Според мен това означава влизане във вътрешността на арабската действителност с апел за тяхната отговорност и общо съгласуване на действия в името на мира.“

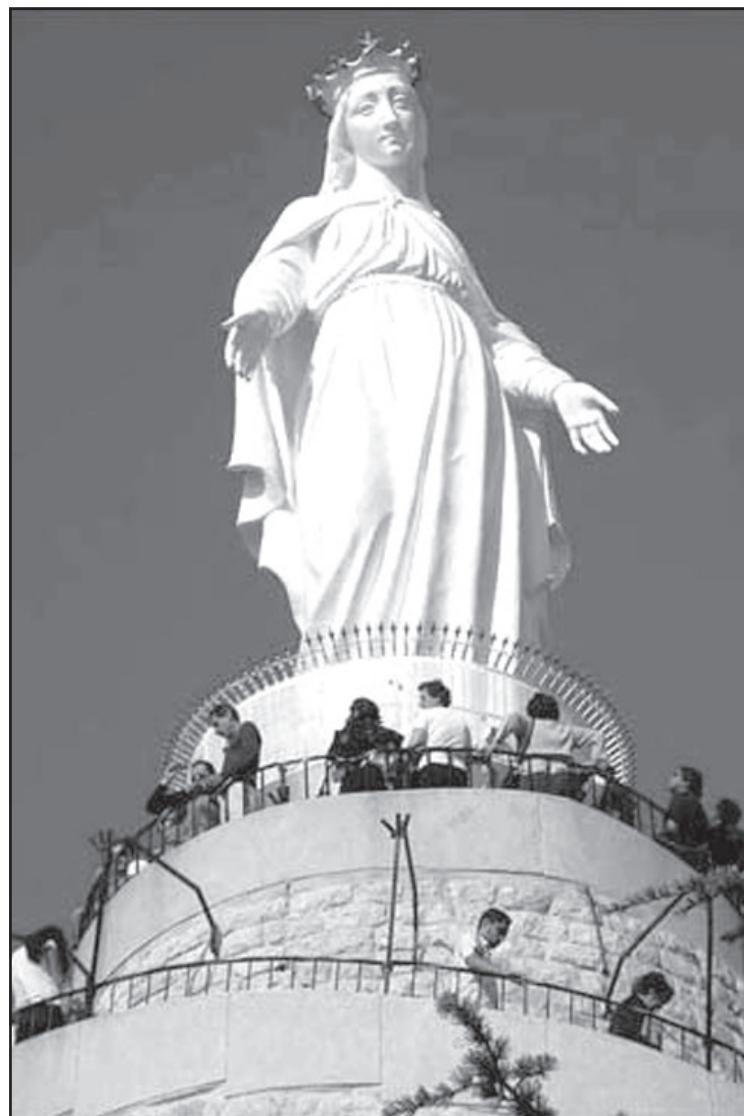
Един от най-вълнуващите моменти бе срещата на папата с ливанските младежи в Бкерке, много от тях дошли с цената на големи усилия и дори жертви...

„Вълнението, което виждам в очите на хората по време на папските посещения, е постоянно присъстващо, тъй като във всички части на света разбираят, че неговото конкретно присъствие, плод на немалко усилия и смелост, е носител на духовен заряд, един изключителен дар. Понякога са достатъчни само няколко секунди на хората, посрещащи го по улиците, за да създаде незаличимо вълнение. Разбира се, в Ливан още е пресен споменът за изключителните срещи на Йоан-Павел II с младежите. Затова сме много доволни, че срещата между па-

пата и младежите, които са бъдещето, може отново да се осъществи със сегашните млади хора, за което помогна и прякото телевизионно предаване. Затова папа Бенедикт XVI призова младите христия-

ни, но също и младите мюсюлмани да не губят надежда и заедно да изграждат по-добро бъдеще за своята страна. Смелодължно да посрещат проблемите, които имат всички млади хора по земята, но също така

да устоят на безпокойствата и обезсърченията, възникващи в този толкова изстрадал район в света. Това бе едно от силните послания на Светия отец в Ливан.“

Папа Бенедикт XVI: Поверявам Близкия изток на майчината защита на Мария

В края на литургията, която отслужи край Бейрут, заедно с хилядите вярващи и с патриарсите на Източна папа Бенедикт XVI измоли неделната молитва „Ангел Господен“. Преди това произнесе кратко размишление, което няма как да не развълнува всички истиински християнин.

„Скъпи братя и сестри!

Нека се обърнем към Мария, майка на Ливан, Богородица на Ливан. Нека я помолим да се застъпва пред Своя божествен Син за вас и по един по-специален начин - за живеещите в Сирия и близките страни, за да измоли дара на мира. Вие добре познавате трагедията на конфликтите и насилието, които пораждат толкова много страдания. За съжаление тътенът на оръжията продължава да се чува, както и викът на вдовиците и сирачетата!

Насилието и омразата нахлуват по пътищата на живота и жените и децата са първите техни жертви. Защо са всичките тези ужаси? Защо толкова много мъртви?

Отправям апел към международната общност! Отправям апел към арабските страни ка-

то братя да предложат изпълними решения, които уважават достойнството на всяка човешка личност, нейните права и вероизповедание! Който желае да гради мира, трябва спре да вижда в другия лошото, което да премахне. Не е лесно да видиш в другия човек личност, която да уважаваш и обичаш, и все пак трябва да го направиш, ако желаеш да градиш мира, ако желаеш братството (срв. 1 Ив 2, 10-11; 1 Пт 3, 8-12). Нека Бог даде на вашата страна, на Сирия и на Близкия изток дара на мира в сърцата, замълкване на оръжията и спиране на всяко насилие! Нека хората да разберат, че всички са братя! Мария, която е наша майка, разбира нашето притеснение и нашите нужди. Заедно с присъстващите патриарси и епископи поверьвам Близкия изток на нейната майчина защита. Нека с помощта на Бог съумеем да се променим, за да работим с плам за построяването на мира, необходим за един хармоничен живот между братята, независимо от произхода и религиозната принадлежност.“

По www.catholic-news.bg

Дева Мария е символ на единицето между християни и мюсюлмани

На хълма Хариса се издига светилището на Дева Мария от Ливан, най-важното Богородично светилище в Близкия изток. За него говори пред Радио Ватикан неговият ректор отец Халил Алва.

„Това е национално и международно светилище, защото ливанците, които почитат Дева Мария - както християни, така и мюсюлмани - са носели статуята на Дева Мария от Ливан навсякъде, където са отивали в странство. Сега в чужбина имаме 35 черкви с името на Дева Мария от Ливан. Светилището е основано през 1908 г. по повод явленето на Дева Мария на малката Бернард в Лурд, Франция. Храмът е издигнат на този хълм, който се намира в центъра на Ливан.“

„Хариса е почитано място не само от християните, но и от мюсюлманите в Ливан... Преди две години Благовещение бе обявен за национален празник. Цялата страна празнува 25 март. Фигурата на Дева Мария е един символ на единение за християни и мюсюлмани.“

БОГОРОДИЧНИЯТ КУЛТ В ИЗТОЧНИТЕ ЦЪРКВИ И В ИСЛЯМА

Богородичният култ е пуснал корени още в първите моменти от живота на Църквата в Близкия изток. Маронитската църква чества Мария тринаесет пъти в годината и малко са селищата, обитавани от маронити, които нямат черква, светилище или параклис, посветени на нея. Тези култови места са посветени на Мария с имена, които се вдъхновяват от нуждите на вярващите: Дева Мария на полето; Дева Мария на гората; Дева Мария на посева - в земеделските райони; Дева Мария на вратата; Дева Мария на хъл-

ма - в градовете. Трябва да се добави, че и маронитските патриаршески центрове са посветени на Мария.

В Мелкитската църква празникът Успение Богородично (15 август) е предшестван от 15-дневен пост. Празниците продължават от 15 до 23 август и всяка вечер в храмовете се чете специална молитва (параклиси), следвана от целуване на иконата на Дева Мария от вярващите.

Многобройни са Отците на Сирийската църква, които пеят химни на Мария, като Афрахат Мъдрия, Рабула и свети Ефрем. Свети Ефрем, наричан „поет на Мария“, е писал стихове с голяма красота и настичени с голяма духовност: „Не знам как да те наричам, Дъщре Давидова, и не знам какво име да ти дам. Да те нарека Девица? Ноeto, твоите Син, Който се храни от твоите гърди. Да те нарека Майка? Но ти цялата си Девица. Не мога тогава да те нарека по друг начин освен Майка Богородия.“

За Халдейската църква Дева Мария е „Новата Ева“, която освещава хората и ги освобождава от злото и от смъртта, защото тя е „Муарахта“, т.e. „благословена“.

Арменската църква празнува Мария заедно с Исус няколко пъти през литургичната година и я счита за покровителка на Армения. Между отците на тази Църква изпъква свети Нересес (XII век), който е казал за Мария: „Нейната намеса никога не е отхвърляна, защото Господ не казва „не“ на тази, която Му отговори с „да“.

Мария е почитана и в ислама и е наричана от мюсюлманите „Ситна Мариам“ (Нашата господарка Мария). В Корана тя заема специално място и на нея е посветена една сура (глава) от 98 стиха, наречена „Сура Мерием“. Мюсюлманите правят поклонничества в Богородични светилища и често дават на своите дъщери името Мариам особено ако са добили дъщерята след обет, даден на Мария.

7 ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1467)
октомври 2012 г.

Летни преживявания в енорията в Свищов

С пристигането на нашите гости от Италия - доброволци от светилището „Свети Габриел на Скръбната майка“ до Терамо, започнаха нашите приятни летни преживявания. На 8 август 2012 г., развлечени от предстоящето пътуване, тръгнахме рано сутринта към Беклемето за лагер-школа с децата от Дома за деца, лишиени от родителска грижа в с. Тотлебен, Плевенско. Пътуването беше дълго, но към 12 часа на обяд пристигнахме в нашия хотел. Когато стигнахме, разгледахме хотела, починахме си във фоайето и зачакахме с нетърпение идването на децата от с. Тотлебен. След като те дойдоха, започнаха нашите игри и забавления. На втория ден от лагер-школата се разделихме на групи и направихме сценки заедно с децата. Беше много приятно в научаването на репликите и правенето на костюмите. Ние, аниматорите, бяхме организирали състезание между момичетата и момчетата, включващо различни забавни игри. След награждаването направихме плакат с нашите ръце, ръцете на децата и на италианците. Беше много забавно, защото всички започнахме да се цапаме с боички. Последната вечер заедно направихме страхотно парти с маски и много танци. С това нашият лагер приключи. С много радост и спомени си тръгнахме на следващия ден.

След тази лагер-школа имахме няколко дни, в които да си починем и да разходим италианските гости из близките до Свищов градове.

Особено интензивна беше подготовката ни за празника Успение на Света Дева Мария. Дон Койчо Димов ни провоявда два дни по време на духовни упражнения за цялата енория. С него размишлявахме върху нежното присъствие на Мария като майка във всекидневния ни живот. Един от дните беше посветен на посещение на болни хора от нашата енория. Една хубава новост ни донесе много радост: следобеда на 14 август отидохме в манастира „Покров Богородичен“, където се молихме заедно със свещеника

ме. По пътя се отбихме в замъка на граф Дракула. Беше доста интересно и любопитно. Когато пристигнахме вечерта в отредения за нас манастир на сестрите кармелитки в Трансильвания, останахме доста изненадани, защото очаквахме да е нещо по-различно. След като се настанихме, решихме да идем на нощна разходка из околността. На другия ден дойдоха скаути, които обикалят страните и подпомагат бедните хора. Помогнахме им с разтоварването на кашоните и за награда получихме доста лакомства, които ни стигнаха за цялата седмица. Разхождахме се из планината и дишахме свеж въздух, смяхахме се и се забавлявахме. Неусетно се изнiza седмицата. Пътят за въръщи беше доста изморителен, но въпреки това бе забавно. Всички се прибрахме доволни у дома.

Маринела АНТОНОВА и Александрина КАРАДЖОВА

Силата на любовта и споделянето - здравите основи за изграждането на мостове между хората

От стр. 1

включения с Нова Зеландия, Индонезия и Швеция, а фестивалът бе проследен на живо чрез интернет с повече от 24 000 включения. Много групи младежи, които не можаха да присъстват физически в Будапеща, се събраха в своите градове заедно да следят прякото предаване. Открити бяха седем официални Facebook профил на Джленфест със 752 974 Facebook потребители, 1,2 милиона публикувания и повече от 4 милиона посетители.

Дори в една от клиниките, управявана от „Лекари без граници“ в Могадишу, Сомалия, се събраха лекари, медицински сестри и пациенти, за да гледат прякото предаване като „нещо, което предава надежда“.

Папа Бенедикт XVI поздрави група от 1700 младежи - участници в Джленфест, които след събитието присъстваха в Рим на аудиенцията му, като ги насырчи да „работят за единството на човешкото семейство, като със смелост изграждат мостове“. Каза им също: „Нека естествената ви радост, чиста любов и вътрешен мир, които идват от срещата с Исус Христос, да ви направят лъчезарни свидетели на Благата вест между младежите във вашите страни.“ На края на аудиенцията четирима от младежите поздравиха папата от името на всички 12 000 участници на Джленфеста в Будапеща, като му подариха CD с песните на Genfest.

В това поредно десето издание на фестиваля взе участие и 50-членна група от трите епархии в България, подгответа от Движението на фоколарите в страната. Ето какво споделиха някои от участниците в срещата.

Ани Ченкова от София: „Този фестивал беше знак за любовта на Бог към мен и към всички нас, които бяхме там и станахме част от цялото това събитие. Не мога да опиша колко голяма е радостта ми и как продължавам вече трети ден след като се върнах, да се вълнувам все повече и повече и продължавам да раздавам усмивки. Мисля, че заредих всички хора около мен, дори мои колеги и приятели поискаха да участват в следващия Джленфест, което е най-голямата радост в момента. Това, което превиждях, ме кара да се чувствам много щастлива. Мисля, че преоткрих отново Бог като мой приятел. Моите близки и роднини също усетиха промяната в мен. Успях наистина да се запозная с много хора, най-вече

с тези, с които пътувах. Това, което си поставих за цел след този Джленфест, е да се опитам да бъда по-търпелива, да вложа повече любов и душа в отношенията с най-близките хора, с тези, които са около мен, защото в атмосферата на Джленфест е лесно да раздаваш усмивки и да общаш, но когато си в ежедневния живот, когато имаш проблеми и грижи всеки ден, е по-трудно да запазиш това спокойствие, тези мир и любов, които царяха там.“

Миро Камбурски от Пловдив: „Останах с доста добро впечатление от самата организация. Тук освен че ни беше представено нещо, ние имахме възможността да участваме заедно с организаторите и бяхме част от цялата постановка, от всичко, което беше организирано и представено. Останах с доста топли чувства от направените връзки, от направените мостове с младежи от други държави. Мисля, че целта на тази среща бе постигната и всички успяхме да се свържем едни с други и да изградим нашите мостове, нашите здрави основи.“

Антония Венкова от София: „Нашият Джленфест фестивал започна още със самото тръгване от България, където направихме една игра за сближаване, понеже не се познавахме добре всички. В Будапеща ми направиха много голямо впечатление всички тези 12 000 младежи, които с идеята за „Единен свят“ вървяхме заедно напред, запознавахме се, прегръщахме се, танцувахме заедно; като представихме България, танцувахме македонско хоро с другите младежи, като ги научихме и тях да танцуваат. Получихме много споделяния от младежи от други страни, от други континенти. В един от дните проведохме шествие, в което всички 12 000 младежи направихме огромна процесия до Москва на веригите, на който вдигахме шалчетата си, после ги разменяхме с послания, като всеки от нас получи шалче от друг младеж, което запази и донесе в България. Искам да пожелая на всички млади хора, които не успяха да присъстват на това събиране, да започнат да градят мостове с най-близките до тях хора, за да можем да изградим един общ, голям мост помежду си, на кой-

то да няма войни, да има мир по света и любовта да е водещото нещо в нашия живот. Това участие донесе лично на мен много радост и мир, за да успея да предам на тези, които са близо до мен, и на тези, които не са, много радост, мир и любов.“

Пламен Паскалев от Русе: „Събитието беше изключително интересно. Не съм част от Движението на фоколарите, но бяхме поканени и заминах... Организацията беше много добра и самият фестивал беше просто прекрасен - не само от гледна точка на музиката и на представлението, което видяхме, но и от думите, които чухме от различни младежи, дошли да споделят своите впечатления. Имаше хора от Египет, от Сирия, където ситуацията все още не е спокойна. Разказаха ни какво те са направили, за да помогнат на своето общество. Бях дошли млади и от страни, където няма подобни конфликти. От Швейцария едно младо семейство говореше за своята любов и как са започнали да живеят заедно, и как според тях трябва да се живее любовта между хората. Също така имахме и преки включения от други страни... Свидетелствата бяха за мен най-важни като духовна част. Иначе самият фестивал беше невероятен, а през последната вечер имахме шествие до един от известните мостове в Будапеща и там си разменихме шалчетата, които ни бяха раздадени. Всеки даде и получи шалче, на което бе изписано някакво прекрасно желание. Например моето беше да бъда спокоен и да не се ядосвам излишно. Аз пък пожелах на човека, получил моето шалче, любов и съм сигурен, че е имало и много други прекрасни пожелания.“

Мария Паскалева от Русе. „Аз и още девет души от Русе бяхме поканени от фоколарите в България да вземем участие в тазгодишния Джленфест в Будапеща. Всяка страна беше подготвила павилион със специфични за нея неща. На българския павилион имаше хора, които разказваха на чужденците за нашата страна. Други ги учехме да танцуваат народни танци и да пеят народни песни. Най-атрактивно за чужденците беше обаче да си видят името, изписано на кирилица, и да се снимат с младежите, облечени на народни носии. След като всички се запознаха с танците и страните, фоколарите бяха подготвили празничен концерт, с който закрихме дена. На следващия ден се запознахме с историите и проблемите на хора от цял свят. Разбрахме колко е важно да си помагаме и да правим всичко, водени от любовта и от мира.“

Подгответо от Фоколара в София
Източници: Радио Ватикан и Информационен център на Движението на фоколарите

Народ, който губи своята историческа памет, се излага на опасна амнезия и се отдалечава от възможността да напредва в бъдещето. Ето защо „Апостолическата библиотека и секретните архиви на Ватикан трябва да бъдат видени като скъпоценния камък на короната на Църквата“. Това е мнението на архиепископ Жан-Луи Брюге, назначен от папа Бенедикт XVI за архивист и библиотекар на Светата римска църква. „Взимам под внимание главното в паметта, за да се изгражда здрава основа на бъдещето“, обяснява бившият секретар на Конгрегацията за католическо възпитание, на когото бе поверена на 26 юни 2012 г. новата длъжност. „Тя е най-силният аргумент - продължава той, - ако паметта, за която говорим, е тази на Църквата.“ Ето защо става дума за „скъпоценен камък“: на паметта „са поверени не само запазването на древната идентичност на Църквата, но и устремът ѝ към бъдещето“.

- Апостолическата ватиканска библиотека е една безкрайна мина за катехизаци...

- Когато папата ме прие, за да ми повери новата длъжност, той ми каза едно изре-

Скъпоценни камъни на короната на Църквата

чение, което ме накара да се замисля. Той ми каза: „Преди да бъда избран за папа, имах една мечта - да отида в библиотеката като библиотекар и архивист. Тази мечта желая да я осъществя чрез вас.“ Не ми каза как. И отсега нататък трябва да се потрудя за тази мечта и да се помъча с мои средства да я осъществя. Когато виждаме богатството и мощта на папската катехеза (преподаване и обучение с помощта на слова и символни действия на това как човек да стане и да бъде христианин - б.р.), имайки предвид аудиенциите или проповедите, а пък да не говорим за дискусиите от най-високо ниво като например в Регенсбург, Лондон и във Федералния парламент

на Германия, не можем да си представим, че този човек, толкова склонен към поучението, не е мислен, че библиотеката е мястото, пряко свързано с катехезата.

- Какво е естеството на тази връзка?

- Аз си зададох този въпрос и си рекох: това е като кил (гредата, която служи за основа на долната част на плавателен съд - б.р.) на кораба - не се вижда. Всъщност малко хора успяват да го видят. Същото е и с библиотеката: малко хора, и то специалисти, познават труда, който се извършва в библиотеката и в архивите. Това са тези институции, които позволяват на кораба на Църквата да се държи над възлите и да напредва. Ако няма кил, корабът ще бъде потопен при всеки полъх на доктрини или моди. Кильт е този, който дава дълбочината на катехистичното дело на Църквата, на поучението на Църквата. Ако взема определението

на Симон Вайл (френски философ, 1909-1943), това е, което позволява на възпитателната мисия на Църквата да получи целия товар на благодатта. Моят предшественик, кардинал Рафаеле Фарина, обичаше да повтаря, че паметта е съществен елемент от мисията на Църквата.

- Какво представлява за вас паметта?

- Достигнал съм до едно двойно убеждение. Църквата е най-древната човешка институция. Тя е по-древна от университетите, по-древна от градовете, от политическите системи. И следователно нейната памет не е памет за самата нея, но също памет за една голяма част от човечеството. Ето защо библиотеката притежава по естество световно признание. Това не е просто склад, от това съкровище се възползва голяма част от човечеството. А по повод на съкровището папата ми каза, че библиотеката е превъзходен инструмент. Аз разбрах, че фондовете на библиотеката и архивите са като скъпоценни камъни на короната на Църквата. Църквата припомня често и съществено. За да се припомня нещо, са необ-

ходими средства за припомняне. Църквата чрез своите архиви и библиотека - средства за припомняне, раздава от своята памет, като също така дава и на една голяма част от човечеството. А второто убеждение е - когато един възрастен човек започне да губи паметта си, той не знае повече как да се ориентира в съществуващото. Следователно паметта е условието за идентичност, а вследствие на това и за бъдеще. Този, който губи памет, губи всички възможности да се ориентира. Това е вярно за индивидите, но също така е вярно и за обществото, и за институциите. Общество, което губи паметта си поради някакъв исторически инцидент или доброволно поради идеологически причини, е общество, което всъщност се отделя от своето собствено бъдеще. Ето защо аз с тъга забелязва факта, че материията за паметта - по-особено за общата култура, но също и за историята - постепенно изчезва от училищата и университетите. Смятам, че нашето общество се излага на огромна криза на амнезия и вследствие на това се намира в невъзможност да прогресира. Паметта е условие за социалния прогрес.

На стр. 10

Цар Соломон и савската царица

(Продължава от бр. 9)

За историята на савската царица и Соломон можем да прочетем в Библията - 3 Цар. 10; 2 Лет. гл. 9; Мат. 12, 42; за савците - Иов 6, 19; Ис. 60, 6; Йер. 6, 20; Йез. 27, 22; 38, 13; Пс. 72 (71), 10, 15. Каква е точно истината, не може да се каже, както не може да се твърди със сигурност дали Соломон е изпратил сина си Менеллик в Африка заедно с група еврейски чиновници и доколко етиопските евреи фалаша са потомци на Соломон.⁷

Царят бил просветен владетел, който раздавал и спрavedливо правосъдие. Известна е историята със спора между две майки за това коя е истинската, описан в Библията и решен мъдро от Соломон. Тази история дава основание за изображенията на цар Соломон, в които фигураната му се схваща повече в контекст на праобраз. Така например на южния портал на Мюнстер в Страсбург изобразеният Соломон с меч се възприема като символ на справедливия съдия - Христос, а двете майки - истинската като Христовата църква, а фалшивата като синагогата. В „Песен на песните“ годеникът Христос има две желаещи го годеници - Църквата и синагогата, които в края на времената ще се слеят една с друга също и във взаимна любов с Годеника. Соломон, изображен с корона между Давид и Йезекиил, е праобраз на справедливия, страхуващ се от Бог владетел. Фигурата му е символ на мъдрост, разум и справедливост - Sapientia, Prudentia, Justitia.⁸

Изображението на дървото е свързано освен с всичко друго и със Соломон. Легендата разказва, че при строежа на храма царят искал да използва дървото на гроба на Адам, но не могъл да го приспособи

за целта. Тогава наредил от него да направят мостче над потока Кедрон (последната молитва на Исус на Маслинената планина). Савската царица познала светостта на дървото, от което ще направят Кръста на спасението, когато посетила Соломон.⁹

В средновековието посеще-

Стария завет и на Църквата.

Какви всъщност символи носят образът на савската царица? Тя идва от пустинята, от място, където политеистичните религии обожествяват животни и космически тела. Легендата определя савската царица като дете на жена, което чрез древните шамански

нopravie на половете.

Определени места и части в Йерусалимския храм също се тълкуват като праобрази. Бронзовото море, служило за място за ритуално измиване на свещенослужителите, е било заобиколено от 12 статуи на телци - символи на дванадесетте Израилеви колена, а в ново време - праобрази на дванадесетте апостоли. Тронът в двореца на Соломон е имал шест стъпала, от двете страни със скулптури на 12 лъвове, а облегалките за ръцете - с глави на бикове, и още две скулптури на лъвове отстрани на главата; е известен през средновековието като „Трон на мъдростта“ - символ на мъдростта (1 Цар. 5-9) или като „Дом на мъдростта“ (Притч. 9, 1). От там „Домът на мъдростта“ е Мария, майката на Христос - Въплътено слово, логосът (Йоан 1, 14). При слизането на Христос в ада (Anastasis) Соломон е като представител на Стария завет, който е изкупен от Христос.¹⁰

Библията описва Соломон и като слаб човек, който не избяга изкушенията - изоставя жените си в определени периоди от живота си, отдава се на идолопоклонство под влияние на жените си от чужди етноси и земи. Все пак обаче той си възвръща Божието благоволение и прошка. Тъкмо затова образът му е много пълнокръвен и правдоподобен - пред нас сякаш застава един мъдрец, често обзет от съмнения, колебаещ се, но и човек на решителното действие, понякога оплетен в мрежите на плътското, покланящ се на идоли, но после отново завладян от искрено религиозно чувство към Йехова. Неслучайно Соломон е един от мъжете в Библията, измамен от жени - както например Самсон.

Сам обичащ просветата, Соломон по всяка вероятност е създал училища в Йерусалим и в други градове, където да се учат младежите, бъдещи служители в царската администрация. Неслучайно периодът на царуването му е свързан с разцвет на юдейската литература и поезия. За произведенията, приписвани му от традицията, ще стане дума в следваща статия.

Както при всеки владетел и времето на управлението на Соломон не било пощадено от бунтове. Тъй като колосалното строителство изисквало многообразна работна ръка, чуждестранните работници не достигали и нуждите се попълвали с ангариите на местните хора. Недоволството на работниците предизвикало бунтове.

Тъй като в държавата на Давид били обединени двете царства - на Юдея и Израил, съответните населния на бившите две държави се борели от загубата на идентичност.

При това при Соломон чиновниците от царската администрация били набирани като правило от юдеите, а на израиляните се повъроявал повече неквалифициран труд. Това изострило недоволството и станало допълнителна причина за бунтове.¹¹ След смъртта на Соломон царството отново се разделило, за да не се обедини повече никога.

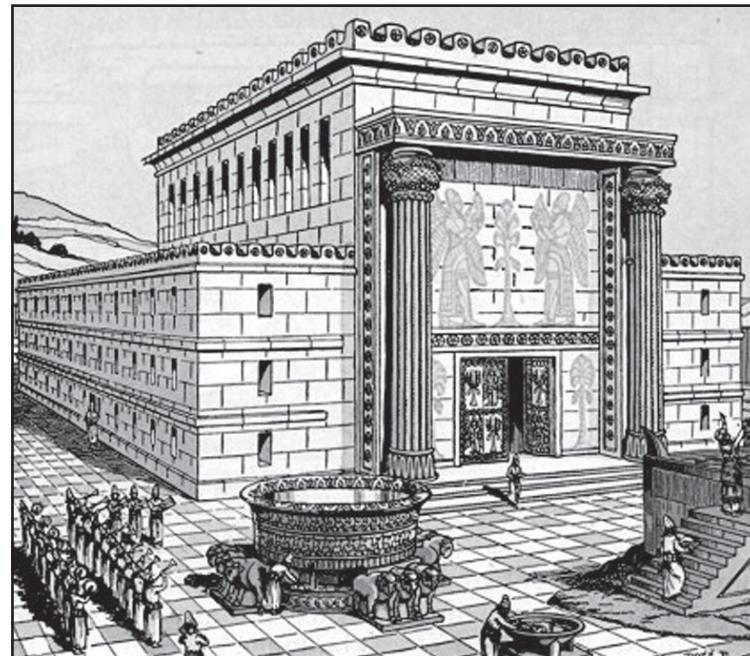
Личността на цар Соломон, третирана днес в контекста на праобрази, умотворенията и пословиците му в Библията са още един израз на приемствеността между Стария и Новия завет.

Майя РАЙКОВА

Бележки:

7 - В света на тайните - 2008.
8, 9, 10 - Seibert, J. Lexikon christlicher Kunst - 2002.

11 - Льомер, А. История на еврейския народ - 2003.

нието на савската царица при Соломон се е третирало като праобраз на посещението на тримата вълхи при младенеца (Ис. 60, 6 и Пс. 72 (71), 10). Соломон е праобраз на Христос, при когото идват мъдреци и народът на Израил, който не иска да признае Месията. Изображения на савската царица и Соломон един до друг се възприемат като праобраз на Христос и Църквата или като Христос и Мария от дясното (при увенчаването на Мария - 1 Цар. 2, 19). Соломон като син на Давид се възприема като прародител на Христос (Дърво Есевео), затова и името „мирен“ е праобраз на небесния Христос. Соломон е причислен и към пророците в

Ще имаме храм във Видин

В катедралата „Свети Йосиф“ от известно време всеки ден в молитвата на верните присъства молитва за успешното построяване на черква във Видин. Журналистическият дух се пробуди и стигна до енорийския свещеник на строящия се храм отец Пламен Гечев, когото помолих за интервю, и той се съгласи.

- У кого и как възникна идеята да се строи черква във Видин? И защо във Видин, а не в Чипровци например?

- Това са два различни града по своята големина. За Чипровци, доколкото знам, сега в селището има идея да се строи католическа черква, по-точно параклис, докато във Видин идеята е на един католик. Той е започнал строежа до завод „Видахим“, в началото на града.

- В града и района има ли католици?

- Навсякъде в България, особено в по-големите градове, има католици - повече или по-малко. Във Видин са малко, при последното преброяване са записани 270 души - за Видин и района. Тази година, като бях в града, почти всяка семица откривах католици - хора, които са женени там, или са дошли от католически краища. Лошото е, че тези хора нямат никаква религиозна култура и практика, защото са оставени така, на себе си. А преди 9 септември 1944 г. в града е имало католическа енория и новата ще бъде нейно продължение. Любопитното е, че император Франц Йосиф е дал пари за черква във Видин, но парите не са били изразходвани по предназначение. По онова време в града е имало голяма католическа общност от чужденци.

- Вие като бъдещ енорист...

- Защо като бъдещ енорист?

- Нали храмът още не е построен?

- Не е, но имаме параклис...

- Добре, вие като енорист

смятате ли, че ще имате достатъчно сили да приобщите още хора към католическото във Видин?

- Първо, за да се изяснят още отначало много работи, дори защо черква във Видин, трябва да кажа, че съм завършил семинария за Нова евангелизация. Ние сме свещеници, които са формирани за работа в мисии, енорийски свещеници

миSSIONeri в рамките на неокатекуменалния път. Така че издаването ми в България не е свързано с точно място, а Видин е място, където почти няма католици, затова е удачно аз да съм там. Това, което се прави в нашата харизма, нашият начин на евангелизиране е точно на такива места да се изпращат един свещеник, един семинарист и две-три семейства и постепенно те приобщават хората, понеже едно здраво семейство винаги е знак. Така че аз сам дори с една голяма черква не виждам големи шансове, но дойдат ли семейства, нещата ще бъдат по различен начин. А това е и едно предизвикателство за Църквата - за първи път ние евангелизирараме.

- Вече има ли определени семинарист и семейства?

- Семейства - да. Миналата година с мен беше един младеж, не беше семинарист, но инженер, италианец, който искаше да отиде на мисия, но го преместиха в Южна Африка. Сега очаквам да ми пратят семинарист. А додато очаквам две семейства - едното с 12 деца, другото - с пет, от Сплит, Хърватия.

- За този край казват, че е най-бедният в България. Не се ли притеснявате, че от една страна, хората ще очакват не само духовно слово, а и конкретна материална помощ, а от друга, и вие не можете да оставите своите енориashi само с духовното слово, когато те са в сериозна нужда?

- Това е голям проблем. Веднага се сблъсках с него там. По принцип тези мисии отказват да правят благотворителна дейност, за да не би хората да тръгнат при тях да търсят материална, а не духовна опора. Но аз... засега помагам. И затова имам нужда да съм в постоянен контакт с владиката по тези въпроси, да не попадна в ситуация хората да ме използ-

ват.

- Не се ли притеснявате, че най-малко десетина години ще бъдете изцяло зависими от външно финансиране, тъй като събирианият дискос и даренията ще бъдат много малки?

- Притеснително е...

- Но сигурно Господ ще предвиди...

- И Господ предвижда, поне за тази година. Аз все пак съм свързан с Швейцария, там е моето владика, и се надявам, че няма да стигна до някаква крайна бедност. Мисля, че Католическата църква в България винаги е била подпомагана с външно финансиране. Очаквам хората да разберат нуждите ни, трябва да установим контакти, и то не само заради тази мисия, а и за още много други добри неща, които могат да се направят там.

- Имате ли вече някаква идея в каква насока или към

коя социална група ще ориентирате дейността си?

- Пак ще кажа: ние сме там само да работим за нова евангелизация. Това значи конкретно катехизиси, които прави неокатекуменалния път. Някога можем да излезем извън храма, да спирате хората, за да им кажем за Бог... защото това е един начин Църквата да влезе в контакт с хората. И това ще бъде основната ни дейност там, защото мястото е такова. От друга страна - относно социалната дейност - има много сгради във „Видахим“, които са празни, аз съм лекар и мисля, че в тях старчески дом може да се направи - аз сам, разбира се, не мога да го направя, но ако някоя общност помогне... Може и хоспис или нещо друго подобно...

- Как ви посрещнаха другите духовници във Видин или още не сте имали контакти?

- Знаете, че в България икономизът не е на голяма почит, но от това, което чух и което видях... има доста различни свещеници. Запознах се с единия православен свещеник, който ме покани да говорим, беше много приятелски настроен, покани ме в олтара... Но сигурно винаги ще има някаква ревност поради идеята на Православната църква, че всички българи трябва да са православни. Ала съм ясна, че нашата мисия е да заведем хората при Христос и това не може да пречи на нашата работа.

- **А как ви приеха хората?**
Хората ме свързват вече с Католическата църква, Видин е малък град, имат различни представи за мен. В това е първата трудност - да те опознаят и да свикнат с теб. Живях под наем в една къща при семейство с четири деца, араби, и като си тръгнах, мъжът ми каза: „Следващата година ще водя при теб децата си.“ Хората, като те опознаят, е друго нещо. В този край засега нещата не вървят добре. Иначе градът не е лош.

- **Как ще се казва черквата?**
„Христос Спасител“ и ще чества храмовия празник на Възнесение

- **Един страничен въпрос - вашата специалност - психиатър, повече пречи или помага в работата ви?**

- Като психиатър първо си научен да преценяваш хората, да знаеш кое е правилното държане говорене, да бъдеш искрен. Добре е свещениците и монасите да имат място, където да споделят спокойно. Това ще улесни мисията ни... А на мен специалността общо взето ми помага. Защото винаги Евангелието го гледам екзистенциално, свързано с живота. Иначе енориашите, които ме познават, много често ме бъркат с психиатър и търсят психиатъра в мен, а това е опасно за мен.

- **Сега имате и вие „собствена“ дума...**

- За първи път като отидох във Видин - преди 5-6 години, си казах, че ако там живееха италианци, щеше да е най-хубавият град на България...

Разговора води
Марио ГЕОРГИЕВ

Скъпоценни камъни на короната на Църквата

От стр. 9

- **Какво е според вас бъдещето на книгата в обществото, в което новите технологии вземат все повече и повече място?**

- Започвайки работа в библиотеката, бих желал най-напред да се срещна с всеки служител, но също да разбера и техническите възможности. Не вярвам появата на новите технологии за комуникация един ден да отменят книгата или да я заместят. Книгата по своята същност е като един приятел, като някой, когото можеш да попиташи, когото можеш да докоснеш, когото можеш да почувствуваш. Книгите имат мириз. Това е някой, който стои там, където го потърсите, който не се променя от физическите условия навън и който е на ваше разположение. Книгата е приятел и вярвам, че човечеството ще има винаги нужда от такъв приятел, защото книгата е нашият съкровен живот.

- **След като прилагахте знанията си в сектор католическо възпитание, смятате ли, че Апостолическата библиотека може да бъде инструмент за възпитание?**

- Когато държавният кардинал-секретар Тарчизио Бертоне ме извика, за да ми съобщи номинацията, той ми каза, че има пряка връзка между мисията на секретар на Конгрегацията за католическо възпитание и на отговарящ за библиотеката и архивите. Връзката е тази на паметта. Досега аз имах късмета, щас-

тието да работя за това, кое то често наричах министерството на бъдещето, защото работех с млади хора за бъдещето и за надеждата. Сега отивам в отдела за паметта. Каква е връзката между тези две реалности? Нашите училища, по малко из целия свят, са подложени на много силен натиск, най-видим при университетите. Желае се най-напред те да отговарят на пазарните закони и да бъдат инструменти за професионално формиране. Тъй че този, който излезе от училището или от университета, да може незабавно да влезе в оборота на пазара, да бъде употребяем. Съществува опасност от инструментализация от ултралибералните режими, които ние познаваме. А училището е съвсем друго нещо; то е, кое то позволява на децата да растат, да се развиват, да осъзнават това, което са, и то ва, което могат да правят, следователно има измерение и на човешко, физическо, интелектуално и духовно възпитание - нещо, което трябва да бъде осигурено както от училището, така и от университета. Следователно, вземайки ангажимента в това министерство на паметта, аз ще продължавам да пледирам за човешките измерения в служба на човека, на възпитанието, на училищата и на университетите.

- **Следователно очакват нови предизвикателства?**

- Идвайки във Ватикан преди четири години и половина, никога не съм и мислил, че

един ден ще стана архивист и библиотекар. Когато завършах новицията при доминиканците, в края на годината учителят ми каза: „Знаете ли, че може повече да имате преподавателска дейност, отколкото управлensка?“ А всъщност аз ги имах и двете. Бях преподавател по морално богословие във Франция и в чужбина и бях в управлението, когато бях настоятел на общността, после провинциал, отговорен за обучението, после епископ на Анже - епархия, където съществува важен католически университет - Западният католически университет. Тези две неща идват в моя живот и се подхранват взаимно. И аз се възползвам и от двете. И ми се струва, че в библиотеката и в архивите ще продължавам така, защото чрез тези уникатни инструменти Църквата следва една мисия на поучение. Преподавателят - който бях аз, е натоварен с тези превъзходни инструменти. Но съществува още една задача - да управлявам. Всъщност сто и петдесет души, в по-голямата си част миряни, работят между библиотеката и архивите, а има още петдесетина, които са асоциирани. За мащаба на Ватикан това е едно голямо предприятие. Бидейки във връзка с големите световни библиотеки, смятам, че съществува едно предизвикателство, което особено ме поощрява.

Интервюто взе Никола ГОРИ
По „Осерваторе романо“, със съкращения

„Боабаб“: Нова интерент мрежа, свързваща всички „Каритас“ по света

Председателят на „Каритас Интернационалис“ кардинал Оскар Родригес Марадиага активира в интернет мрежата нова уебплатформа, наречена „Caritas Boabab“, чрез която членовете на „Каритас“ от цял свят ще могат да се свързват помежду си и да работят заедно. Тази мрежа ще улесни системата за комуникация на „Каритас“ и нейната способност да отговаря своевременно на природните бедствия и критичните ситуации, да координира инициативите и да споделяте ресурси. „Каритас Боабаб“ ще предостави авангардна технология, която

да е в помощ за по-доброто служение на бедните“, посочва кардинал Марадиага. „Колко по-голям е броят на хората, мобилизириани за каквато и да е спешна необходимост, ще имаме по-голяма възможност да получим конкретен отговор. В днешния модерен свят получаването на бърза и точна информация е ключов фактор за успеха на нашата дейност.“ Системата „Каритас Боабаб“ или само „Боабаб“ е разработена в сътрудничество с „Каритас“ - Германия. До този момент е използвана като пилотен проект в отговор на критични ситуации, за формацията, за комуникацията с медиите и за регионални комуникации. Сега тя е отворена за всички членове на „Каритас“ в координация с регионалните и националните офиси на организацията.

В Годината на Вярата нека поговорим за нея и за това как всъщност я срещаме

Съкли деца,

За всяко от вас вярата вероятно се изразява в различни неща - в милувките на мама и татко, в приятелите, в училището. Какво всъщност е тя? Казано простишко, тя е доверието, което имаме в някой, който няма да ни предаде никога! Колко често се е случвало на всеки от вас, когато е бил малък, да бъде в обятията на мама, татко, баба или дядо, и този човек да му казва: „Сега ще те изям!“ Е, страхували ли сте се от думичката „изям“? Не, защото сте имали пълна вяра в този, който ви я е казвал, чувства-

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1467)
октомври 2012 г.

ли сте, че този човек няма никога да ви навреди. Така е и с вярата в Бог. Знаете, че Той е Онзи, Който ни е създал и Който изпитва огромна, безгранична любов към всеки от нас поотделно... Е, как тогава да не My се доверим?! Оставяйки се в Неговите ръце, никога и нищо лошо не може да ни се случи! Вярата е голям дар, но как я намираме? Нека си представим играта на криеница с приятелите. Всъщност, когато се крием, ние не го правим с мисълта да изчезнем въобще, а искаме рано или късно да бъдем намерени. В играта на криеница с Бог това е най-щастливото намиране! Тогава, когато знаем, че Онзи, на Когото можем да се доверим напълно, е успял да ни открие и привлече към себе си! А често не се ли „крием“ търде усърдно от Него, като прекар-

ваме повече време в интернет вместо в църква; не играем ли повече на електронни игри или футбол, или пък обикаляме моловете, вместо да отидем да помогнем за нещо на свещеника или пък на катехизис; не пропускаме ли неделната среща с Бог на литургия, защото ни се спи, с мисълта, че ще отидем другата неделя? Важно е да осъзнаем, че вярата е едно голямо съкровище, по-голямо от всички съкровища на Земята, събрахи накуп! Само тогава ще успеем да я изживеем истински, пълноценно и ще можем с гордостта на християни да си спомним думите на Исус: „Не вие Мене избрахте, но Аз вас избрах и ви поставих да идете и да принасяте плод, и плодът ви да преъбъда!“ (Йоан 15, 16)

Както се държим за ръката на родителите си в моменти на изпитания, така трябва да се държим и за вярата си и да бъдем нейни достойни представители навсякъде и във всичко, за да могат плодовете ни да бъдат трайни и достойни за Онзи, Който ни призова. На добър час по този нелек, но много светъл път!

Маргарита ВАСИЛЕВА

„Призвани да накарат да блесне Словото на истината“

От стрп. 5

среща Исус, който поисква да пие вода, а след това й говори за една нова вода, способна да утоли нейната жажда завинаги. В началото жежата не разбира, тя остава на плоскостта на материалното, но постепенно, водена от Господ, тя изминава пътя на вярата, който я води до това да Го признае като Месия. В тази връзка свети Августин заявява: „След като прие в сърцето си Иисус Христос, Нашия Господ, какво можеше друго да направи тя (тази жена), освен да остави стомната и да изтича да извести благата вест?“ (Ин. 15, 30). Срещата с Христос като животна Личност, която утолява жаждата на сърцето, може само да доведе до желанието да споделиш с останалите радостта от това присъствие и да направиш така, че всеки да Го познае, та всички да могат да почерпят опит. Трябва да се обнови ентузиазъмът, с който се предава вярата, за да се насырчи Новата евангелизация в общностите и в страните с древна християнска традиция, които са на път да изгубят връзката с Бог, по такъв начин, че да открият отново радостта от вярата. Грижата за евангелизацията не трябва да остава извън обсега на църковната дейност и личния живот на християнина, а трябва категорично да ги характеризира, като ни накара да осъзнаем факта, че ние сме получатели и същевременно разпространители на Евангелието. В центъра на известяването остава винаги същото: посланието на Христос, който умря и възкръсна за спасението на света, посланието на Божията любов - абсолютна и цялостна за

всеки мъж и всяка жена. Кулминациите на това послание е изпращането на Единородния Божи Син, Господ Иисус Христос, който не се побоя да приеме нищетата на нашата човешка природа, обикновените и изкупвайки я от греха и смъртта, поднасяйки Самия Себе Си на Кръста.

...Вярата е дар, който ни е даден, за да бъде споделен; тя е получен талант, който дава плод; тя е светлина, която не трябва да остава скрита, а трябва да огрява нашия дом. Тя е най-важният дар, който ни е правен никога през живота и който ние не можем да запазим само за себе си.

ИЗВЕСТЯВАНЕТО СТАВА МИЛОСЪРДНА ЛЮБОВ

„Горко ми, ако не благовестя Евангелието“, казва апостол Павел (1 Кор. 9, 16). Това слово отеква силно за всеки християнин и за всяка християнска общност по всички континенти. Дори за Църквите, намиращи се на територията на мисия, Църкви, които в по-голямата си част са млади, често наскоро основани, за които мисионерският характер става естествено измерение, дори самите те все още да се нуждаят от мисионери. Мнозина свещеници, монаси и монахини от всички краища на света, многобройни мирияни и дори цели семейства напускат своите страни, своите общности и отиват на други места, за да свидетелстват и известяват Името Христово, благодарение на което човечеството намира спасение. Това е израз на дълбоко общение, съпричастност и милосърдна любов между местните Църкви с цел всеки човек да може да чуе

и да чува отново и отново вестта, която изцерява, и така да се доближи до тайнствата, до извора на истинския живот.

С този възвишен знак на вяра, която се превръща в милосърдна любов, аз споменавам и благодаря на Комитета за папски мисионерски дела - инструмент за сътрудничество в универсалната мисия на Църквата в света. Чрез тяхната дейност известяването на Евангелието се превърна в последователна подкрепа към близния, справедливост за нуждаещите се, възможност за образование дори и в най-затънените селца, медицинско обслужване в отдалечените райони, освобождаване от мизерията, приобщаване на отхвърлените от обществото, подкрепа за развитие на народите, преодоляване на етническите различия и уважение към живота във всеки етап на неговото развитие.

Съкли братя и сестри, призовавам над делото за евангелизацията на народите (ad gentes) и по-специално над неговите дейци да слезе Свети Дух, та Божията благодат да продължи своя път с по-голяма решителност в историята на света. Аз бих искал да се присъединя към молитвата на блажения Джон Хенри Нюман: „Придружи, о, Господи, Твоите мисионери в земите за евангелизация; сложи в устата им точните думи и направи делата им плодотворни.“ Нека Дева Мария, Майка на Църквата и Звезда на евангелизацията да придружава всички мисионери на Евангелието.

Превод Йорданка ГЬОКОВА
(със съкращения)

Раздел втори Седемте тайства на Църквата Глава втора Тайнствата на изцелението Член 5

Помазване на болните - елеосвещение Тайнството на болните

1512 Както в източната, така и в западната липтургична традиция още от древността съществуват свидетелства за помазването на болните с осветен елей. В течение на вековете помазването на болните все повече и повече се прилагало главно при тези, които са били на път да умрат. Поради тази причина то получи название „последно помазване“. Въпреки това развитие липтургията никога не е пропускала да моли Господ болният да възстанови здравето си, ако това помага за неговото спасение (CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de Sacramento extremae Unctionis, c. 2: DS 1696).

1513 Апостолското постановление „Sacram unctionem infirmorum“ от 30 ноември 1972 г., след Втория ватикански събор (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 73: AAS 54 (1964) 118-119) разпореди, че оттогава настетне в римския обред трябва да се съблудава следното:

Тайнството Елеосвещение се дава на тежко болни, като се помазват челото и ръцете с надлежно осветен елей - маслиново или друго растително масло - като се казва веднъж: „С това свето помазване и с Неговото преблаго милосърдие да ти помогне Господ с благодатта на Свети Дух. Като те освободи от греховете, да те спаси и в своята благодат да те изцери“ (PAULUS VI, Const. ap. Sacram Unctionem infirmorum: AAS 65 (1973) 8. Вж. CIC 847, § 1).

II. Кой получава и кой дава това тайнство? В случай на тежко заболяване...

1514 Помазването на болните „не е само тайнство за тези, които се намират в края на живота. Подходящо време, за да се приеме, без съмнение настъпва, когато вярващият започва да изпада в смъртна опасност поради заболяване и физическо отпадане или от старост“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 73: AAS 56 (1964) 118-119; вж. CIC canones 1004, § 1. 1005. 1007; CCEO, canon 738).

1515 Ако един болен, който е получил Елеосвещението, възстанови здравето си, в случай на повторно тежко заболяване може отново да получи това тайнство, дори в хода на едно и също заболяване това тайнство може да бъде повторено, ако болестта се влошава. Уместно е да се получи Елеосвещение при предстояща тежка операция. Това важи също и за лицата в напреднала възраст, чиято слабост се задържава.

„...нека повика презвитерите църковни“

1516 Единствено свещенослужителите (епископи и свещеници) могат да дават помазването на болните (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de Sacramento extremae Unctionis, c. 3: DS 1697; ID., Sess. 14a, Canones de extrema Unctione, canon 4: DS 1719; CIC canon 1003; CCEO canon 739, § 1). Задължение на пастирите е да поучат вярващите за ползата от това тайнство. Нека вярващите насярчават болните да викат свещеника, за да приемат това тайнство. Нека болните се подгответ да го приемат в добро разположение на духа, подпомогнати от своя пастир и от цялата църковна общност, която е призвана да обгражда по особен начин болните със своите молитви и братска загриженост.

III. Как се отслужва това тайнство?

1517 Както всички тайнства Елеосвещението е едно липтургично богослужение и е свързано с общността (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 27: AAS 56 (1964) 107). Независимо от това дали ще се отслужва в семейството, в болницата или черквата само за един болен или за цяла група от болни, търде подходящо е то да се отслужва по време на Евхаристията, възпоменанието за Пасхата Господня. Ако обстоятелствата позволяват това, отслужването на това тайнство може да бъде предшествано от тайнството на Покаянието и последвано от тайнството на Евхаристията. В качеството си на тайнство на Пасхата, Евхаристията би трябвало винаги да бъде последното тайнство на земното странствие, „предсмъртното причастие“ за „преминаване“ към вечен живот.

1518 Слово и тайнство образуват неделимо цяло. Отслужването започва с липтургията на Словото, предшествано от деяния на Покаяние. Думите на Христос и свидетелството на апостолите събуждат вярата на болния и общността, за да изпросят от Господ силата на Духа.

1519 Честването на тайнството съдържа следните елементи: „презвитерите църковни“ (Вж. Иак. 5, 14) възлагат мълчаливо ръцете си върху болния; те се молят над болните във вярата на Църквата (Вж. Иак. 5, 15), това е собствената епиклеза на това тайнство; накрая те помазват болните с осветения елей, по възможност благословен от епископа. Тези липтургични действия показват какви благодати дава на болните това тайнство.

IV. Въздействията на това тайнство

1520 Особен дар на Свети Дух. Първата благодат на това тайнство е благодат на утеша, мир и мъжество, за да преодолеем трудностите, свързани със състоянието на тежкото заболяване или на старческата слабост. Тази благодат е дар на Свети Дух, който подновява доверието и вярата в Бог и дава сили против изкушенията на лукавия, изкушения на обезкуражавания и страхи от смъртта (Вж. Евр. 2, 15). Тази подкрепа на Господ чрез силата на Неговия Дух иска да поведе болния към оздравяване на душата, но също така и на тялото, ако е такава волята Божия (CONCILIO FLORENTINUM, Decretum pro Armenis: DS 1325). Нещо повече, „ако грехове е сторил, те ще му се простят“ (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 14a, Canones de extrema Unctione, canon 2: DS 1717).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Апел на религиозните лидери от Сараево:

Мирното съжителство е възможно, омразата не изва от Бог

С обявяването на Рим за домакин на следващия форум през 2013 г. в Сараево приключи между религиозната среща за мир „Хора и религии“, организирана от Общността „Свети Егидий“. В тридневния форум взеха участие религиозни и политически лидери, интелектуалци и експерти от цял свят, за да обсъждат спешните въпроси и предизвикателства за съвремието. Сред тях бяха председателят на ЕС Херман ван Ромпой, италианският премиер Марио Монти, както и проф. Андреа Рикарди, министър на интеграцията и международното сътрудничество в италианското правителство и основател на Общността „Свети Егидий“.

„Никога повече война на тази земя! Никога повече война по света!“ Този апел за мир отправиха християни, евреи, мюсюлмани към целия свят. Посланието бе прочетено от сцепната на площад „Дом Армийе“ в центъра на Сараево. „Войната е голямо зло, а нейното наследство е отровено - се чете в посланието. - Трябва да бъдат положени всички усилия, за да се избегне ужасната ескалация на омразата, насилието и войната. Съседите не бива да се бият помежду си заради религиозна или етническа принадлежност.“ „Различни сме, но сме убедени, че съвместното съжителство между различни хора е възможно във всяка част на света и е много плодотворно както в Сараево, така и по целия свят.“ „Омразата, разделенията, насилието, масовите убийства и геноцидът не произлизат от Бог.“ „Религиозните лидери дой-

доха в Сараево, за да отрекат войната и да предложат мира“, каза Главният мюфтия Мустафа Черич. „Съвместното съжителство е възделение, което не произлиза от политиката, а се ражда в наши сърца и съзнание“, подчертала на форума сръбският православен патриарх Ириней. Мир (шалом), призова Якоб Финци, председател на еврейската общност в Босна и Херцеговина, който призова към молитва за „пострадалите от войната“. „Различни сме, но трябва заедно да живеем в Европа“, подчертала кардинал Винко Пулич, архиепископ на Сараево, претърпял три атентата по време на войната. „Малката католическа общност очаква повече помощ, за да съществува в Босна и Херцеговина и най-вече за завършването на прокудените. Искаме мир и да гледаме с надежда към бъдещето.“

„Смелост, Сараево! Научи се отново да бъдеш място за съвместно съжителство и да превърнеш тази земя обитаема за хората, които са братя и еднакво обичани от един и същ Бог за човешкото семейство“, заяви при церемонията по закриването на срещата кардинал Роже Ечегерай, специален пратеник на Йоан-Павел II по време на обсадата на града, преминал 800-метров тунел, широк 1 метър, за да се моли в джамията, синагогата, православната и католическата катедрала. „Сараево - развлънувано призова кардиналът, - подай ръка на близкия каквато и вяра да изповядва и заедно вдигнете ръце към Бог.“

1 октомври - света Тереза на Детенцето Исус

По стъпките на семейство Мартен, което има очарователна и изключителна съдба

Какво знаем и какво не знаем за нея и семейството, в което е дошла на света?

Когато е на 26 години, Зели Герен среща Луи Мартен на моста „Сарт“ в гр. Алансон и има следното предчувствие: „Това е мъжът, когото подгответ за теб.“ Те ще се оженят няколко месеца след срещата - на 12 юли 1858 г., в 22.00 ч. в община на Алансон, а на следващия ден - 13 юли, в полунощ, в черквата „Нотр Дам“.

Това е отправната точка на техния съвместен живот, житейски път и духовно израстване, които ще ги отведат към светостта. В продължение на 13 години семейство Мартен живее в дома на ул. „Пон Ньоф“, над часовниковата

ателие на Луи. През 1871 г. се премества в дома на ул. „Сен Блез“, където Луи участва активно в подпомагането на жената си в нейната фирма за дантели. Те живеят в една безоблачна любов, от която се раждат 9 деца, последното от които е Малката Тереза (света Тереза на Детенцето Исус), която - както я определя папа Пий XI - „е най-голямата светица на модерните времена“.

Тереза се ражда в Алансон, в къщата на ул. „Сен Блез“, на 2 януари 1873 г. и изкарва първата година от живота си в селцето Семайе при дойката Роз Тайе поради нестабилното си здраве, което налага да дишаш чист, а не градски въздух. До смъртта на майката през 1877 г. Тереза расте в Алансон. После семейството напуска града, за да отиде при брата на Зели - фармацевт в гр. Лизио.

Тереза постъпва в Кармилския орден през 1888 г., където вече са две от сестрите Й. По поръчка на игуменката Тереза пише спомени от детството и живота си. Те са публикувани година след смъртта ѝ под на-

Кардинал Бертоне към новите епископи: Не се пригаждайте към света от страх, че ще бъдете критикувани

Ватиканският държавен секретар кардинал Тарчизио Бертоне представялства литургия, отслужена в параклиса на Папския университет „Regina Apostolorum“ в Рим, на която присъстваха участниците в срещата на новите епископи, ръкоположени през последните дванадесет месеца. „Християнинът, още повече един свещеник или епископ, не трябва да се пригажда към света от страх, че ще бъде критикуван или от желанието всички да говорят добре за него“ - с тези думи кардиналът коментира евангелския отъкс за блаженствата, предложен от днешната литургия,

в който Иисус казва: „Горко вам, кога всички човеци заговорят добро за вас. Защото тъй постыпва техните бащи с лъжепророците“ (Лк. 6,26). „Ако хората ни критикуват, защото не живеем предано нашето звание и нашата мисия - поясни кардиналът, - тогава трябва да се замислим и да се променим. Но ако сме критикувани, защото не следваме критериите на света и настоящите моди, трябва да останем предани на нашата вяра в Евангелието и истинското поучение на Църквата. По този начин обещаното от Господ щастие ще живее в нас още отсега.“

„По този път на преданост към Христос и неговото Евангелие - подчертала кардинал Бертоне - Пресветата Дева е наш модел.“ Това означава да се постави свещеническото и епископското служение „в послушанието на Мария“, което е „послушание на вярата, посредством което се дарявам изцяло на Христос в благородно и предано служение на Неговата църква“. Ватиканският държавен секретар призова епископите да не падат духом пред трудностите, с които ще се сблъскат в изпълнение на своето служение.

Преди 200 години е открита скалата, от която Мойсей изкарва вода

На 22 октомври 1812 г. британско-африканско дружество изпраща швейцарски археолог Йохан Лудвиг Бургхард в Йордания. Пред възрастни бедуини той се представя като търговец на име Шейх Ибрахим. Те разказват за тайнствено изоставено място, което повече от 600 г. не е посещавано от европейци. С огромно удивление и възхищение археологът обикаля по тесни пътечки между стръмни скали и открива „свещената скала“, от която Мойсей с жеъзъла си изкарва вода за бягащите от Египет израилити.

В Петра той открива монументални гробници с разкошни фасади и различни сгради. Предполага се, че там е и гробът на Мойсеевия брат Аарон. Петстотин години пр. Хр. град Петра е бил цветущ търговски център - на кръстопътя на главните търговски мар-

нарши от и за Азия, Африка и Южна Европа. Преживял е много войни между араби и римляни. След две земетресения и нахлуване на араби през VII век всички жители напускат Петра. През XII век кръстоносци откриват руини от града и скалисти домове, обитавани от бедуини. След разкритията на Бургхард започват посещения и набези

на европейци, градът става цел на изследователи и авантюристи. След 1930 г. започват системни разкопки от археолози. От 1987 г. скалистата на ЮНЕСКО като световно културно наследство, а през 2007 г. е обявен за едно от седемте нови чудеса на света.

Петър КОЧУМОВ

Да опознаем по-добре Малката Тереза

на война, установяване на Третата френска република и икономическа криза, Луи и Зели се явяват пророчески свидетели за техните съграждани. Състрадателни към състоянието на всеки от тях, те разговарят с всички, с които се срещат, независимо от социалното им положение.

През октомври 2008 г. представителят на папа Бенедикт XVI кардинал Сарайва Мартина ръководи службата по обявяването за блажени на двамата съпрузи Луи и Зели Мартен.

Луи Мартен (1823-1894) - роден в Бордо, син на военен; семейството се премества в Алансон, където Луи учи. Изучава се за часовникар. У него се заражда желанието да се посвети на Господ, но трудностите, които среща при изучаване на латински език, го принуждават да се откаже. През 1850 г. отваря часовниковско и бижутерско ателие. До женитбата си той прекарва живота си между работа,

медитация и в помагане на другите. В клуба „Витал Роме“ Луи ще открие заедно с други християни формата на социална ангажираност, включвайки се в Конференцията на свети Викентий от Паула.

Зели Герен (1831-1877) - Азели-Мари, която ще наричаме Зели, е кръстена на 23 декември 1831 г., на следващия ден от раждането си, в черквата „Сен Дени на Сартон“. След завършване на училището в Алансон тя чувства призвание към монашески живот, но после се насочва към създаване на фирма за известната бродерия на Алансон. Зели установява добри отношения със служителите си (по-късно ще каже: „Трябва да ги обичам така, сякаш са членове на собствено то ми семейство“), както и със съседите и приятелите. Представяна ни е като винаги готова да се бори с несправедливостите и да подпомага онези, които са в нужда.

Църквата чества Малката света Тереза на 1 октомври.

Маргарита ВАСИЛЕВА,
из чуждестранния печат